

ПАТРИК РОТФУС

МУЗИКАТА НА ТИШИНАТА

Част 3 от „Хрониките на Кралеубиеца“

Превод от английски: Богдан Русев, 2015

chitanka.info

*На Вай, без която тази история нямаше да я има.
И на Тунеления Боб, без когото нямаше да има Аури.*

ПРЕДГОВОР ОТ АВТОРА

Тази книга може би не е за вас.

Знам, че не върви авторът да говори такива неща. На хората от маркетинговия отдел това никак няма да им се понрави. Редакторката ми ще откачи. Но аз искам да бъда искрен с вас от самото начало.

Да започнем с това, че ако не сте чели предишните ми книги, със сигурност не бихте искали да започнете точно с тази.

Първите ми две книги се казват „Името на вятъра“ и „Страхът на мъдреца“. Ако се интересувате от творчеството ми, прочетете първо някоя от тях. Така най-лесно ще влезете в моя свят. Тази книга е за Аури, която участва и в предишните истории от тази поредица. Ако не сте чели предишните книги, тази сигурно ще ви се стори доста объркваща.

Освен това, дори да сте чели другите ми книги, пак трябва да ви предупредя, че тази е доста по-странна. Не обичам да издавам нищо предварително, затова само ще ви кажа, че тази книга е... различна. Историята в нея нарушава много от правилата на класическото разказване на истории. Нито пък е за живота на Квоте, както може би сте се надявали.

От друга страна, ако ви се иска да научите повече за Аури, тази книга ще ви свърши чудесна работа. Ако се вълнувате от думи, мистерии и потайности... Ако ви е любопитно да научите повече за алхимията и Онова долу... Ако искате да узнаете какво се случва в най-скритите кътчета на моя свят.

Тази книга може би е точно за вас.

ДЪЛБОКОТО ДЪНО НА СЪЩЕСТВУВАНЕТО

Когато Аури се събуди, тя вече знаеше, че разполага със седем дни.

Да. Това беше съвсем ясно. Той щеше да я посети на седмия ден.

Много време. Твърде много, ако го прекараше в очакване. Но далеч не толкова много, ако искаше да свърши всичко необходимо. Не и ако беше достатъчно внимателна. Не и ако искаше да бъде подготвена.

Аури отвори очи и видя шепота на приглушена светлина. Доста необичайно, като се има предвид, че си лежеше сгушена в Покривалото — нейното възможно най-скришно местенце. Значи днес беше бял ден. Дълбок ден. Ден за открития. Тя се усмихна, а в гърдите ѝ закипя вълнение.

Светлината ѝ стигаше само да различи бледите очертания на ръката си, докато се пресягаше да вземе шишенцето с капкомера от полицата над леглото си. Тя развинти капачето и отрони една-единствена капка в паничката на Фоксен. Миг по-късно той бавно започна да добива сините багри на здрача.

Аури внимателно отметна одеялото си, като внимаваше да не го доближава до пода. Сетне се измъкна от леглото и стъпи върху топлите плочи на каменния под. Легенчето беше на мястото си върху нощното шкафче, а до него стоеше късче от нейния най-ароматен сапун. Нищо не се беше променило през нощта. Това беше добре.

Аури капна още една капчица върху Фоксен. Поколеба се, сетне се усмихна и остави трета капка да падне върху него. Не биваше да прави нищо наполовина в деня за открития. Тя събра одеялото си и внимателно започна да го сгъва, като го придържаше с брадичката си, за да не се опира в пода.

Светлинката на Фоксен продължи да нараства. Първо с най-леки проблясъци: като точица в далечното звездно небе. Сетне започна да се обагря в цветовете на дъгата, не по-силно от блещукането на светулка.

Сетне още повече, докато светлинката му не затрептя с бляскаво сияние. Накрая той гордо грейна в своята паничка като синьо-зелен въглен, не много по-голям от монета.

Аури го посрещна с усмивка, когато Фоксен се пробуди съвсем и изпълни цялото Покривало със своята най-чиста и ярка синьо-бяла светлинка.

Сетне тя се огледа. Видя съвършеното си легло. Точно по мярка. Така. Провери стола си. Кутията си от кедрово дърво. Мъничката си сребърна чашка.

Огнището беше празно. Над него бяха подредени нейното жълто листо, каменната ѝ кутийка, бурканът от сиво стъкло, пълен с изсушена благоуханна лавандула. Нищо не беше нещо друго. Нищо не беше нещо, което не трябва да бъде.

Три пътя водеха навън от Покривалото. Имаше коридор, порта и врата. Последната не беше за нея.

Аури излезе през портата, която водеше към Порт. Фоксен все така кротко стоеше в паничката си и тук неговата светлинка беше малко по-приглушена, но не толкова, че да не се вижда наоколо. Напоследък в Порт не беше особено натоварено, но Аури все пак провери всичко, едно по едно. В шкафа за вино имаше половин порцеланова чиния, възтънка като венчелистче. Под нея имаше книга с кожена подвързия и неразрязани страници, две коркови тапи, руло канап. Малко по-настрани го очакваше неговата бяла чаена чаша. Аури ѝ завиждаше за търпението.

На полицата на стената имаше купичка с капка жълта смола. Черно парче скала. Сив камък. Гладко, плоско парче дърво. Встрани от всички тях стоеше мъничка бутилка, а тапата на гърлото ѝ висеше отворена, сякаш беше някоя изгладняла птичка.

На голямата маса в средата, върху чиста бяла кърпа, имаше шепа зрънца от самодивска зеленика. Аури ги погледна и ги премести на полицата за книги, където повече им прилягаше. Сетне огледа стаята и кимна на себе си. Всичко беше добре.

След като се върна в Покривалото, Аури изми лицето, ръцете и краката си. Съблече нощницата си и я сгъна в кутията си от кедрово дърво. Протегна се доволно, като се вдигна на пръсти и изпъна ръце над главата си.

Сетне се мушна в любимата си рокля — онази, която той ѝ беше подарил. Роклята нежно прилепна по тялото ѝ. Името ѝ гореше като огън в нея. Днес щеше да бъде натоварен ден.

Аури вдигна Фоксен и го понесе в шепата си. Отправи се през Порт, като се промъкна през нащърбена цепнатина в стената. Цепнатината не беше широка, но Аури беше толкова тъничка, че почти не ѝ се налагаше да внимава да не си одраска раменете в назъбените камъни. Не беше никак трудно.

Ван беше висока стая с равни бели каменни стени. С изключение на нейното огледало в цял ръст, стаята беше толкова празна, че ехтеше. Но днес имаше и още нещо, един безкрайно нежен полъх светлина. Светлината се промушваше над купчината дървени отломки и порутени камъни, затрупала един сводест портал. Но беше там, най-отгоре, светлината беше там.

Аури застана пред огледалото и взе четката за коса с животински косми, която висеше закачена на дървената рамка на огледалото. Зае се да реши косата си, заплетена от съня, докато тя се понесе леко около нея като облаче.

Тя закри Фоксен с ръка; без неговото синьо-зелено сияние стаята потъна в непрогледен мрак. Очите ѝ се разшириха, така че не виждаше нищо друго, освен нежното бледо петънце топла светлина, което се разливаше над отломките зад гърба ѝ. Светлият златист лъч озари нейните светли златисти коси. Аури се усмихна на отражението си в огледалото. Беше като слънцето.

Тя вдигна ръка и откри Фоксен, а сетне бързо пое през заплетения лабиринт на Рубрик. Отне ѝ не повече от минута да намери медна тръба, увита с подходящия вид плат. Но съвършеното място беше съвсем друго нещо, нали? Тя проследи тръбата по кръглите, покрити с червени тухли тунели в продължение на почти цяла миля, като внимаваше да не я изгуби сред безброй други преплетени тръби.

Изведнъж, без никакво предупреждение, тръбата направи рязка чупка, потъна право в извитата стена и изостави Аури. Каква грубост. Разбира се, че имаше безброй други тръби, но калаените изобщо не бяха обвити в плат. А онези от леденостудена полирана стомана бяха твърде нови. Железните бяха толкова нетърпеливи, че едва ли не ѝ

ставаше неудобно да не ги вземе, но те бяха изцяло обвити в памучен плат, а това щеше да ѝ създаде повече затруднения, отколкото можеше да понесе точно днес.

Затова Аури реши да последва една груба, дебела керамична тръба. След известно време тръбата потъна дълбоко в земята, но точно при самата чупка лененият плат, в който беше обвита, висеше свободно на парцали, като дрехата на някое просяче. Аури се усмихна и започна грижливо да развива платнената лента, като много внимаваше да не я разкъса.

Най-сетне успя да я отдели от тръбата: Беше свършена. Едно цяло, полупрозрачно парче от сив ленен плат, дълго колкото ръката ѝ. Беше захабено, но щеше да свърши работа и след като го загъна, Аури се обърна, втурна се с бясна скорост сред кънтежа на Тъмното и продължи надолу, надолу към Дузината.

Дузината беше едно от малкото променливи места в Онова долу. Достатъчно мъдро, за да осъзнава себе си, и достатъчно смело, за да бъде себе си, а освен това и достатъчно диво, за да се променя и все пак да остава вярно на себе си. В това отношение беше почти уникално и макар невинаги да беше безопасно или гостоприемно, Аури изпитваше особена привързаност точно към него.

Днес високото сводесто пространство беше точно такова, каквото очакваше — ярко и жизнено. Слънчевата светлина се процеждаше през отворите на решетките най-горе и се спускаше в дълбокото и тъмно променливо място. Светлината се прокрадваше покрай тръбите и подпорните греди и пресичаше непоколебимата права линия на древния дървен мост. Далечният шум на улицата се носеше чак досами дъното.

Аури долови трополенето на копита върху калдъръм, отсечено и звучно като изпукване на кокалчета. Дочу далечното бумтене на преминаваща каруца и звуците на сподавена глъчка. А над всичко това се извисяваше пронизителният, разгневен рев на бебе, което явно искаше да суче, но не му даваха.

На дъното на Жълтата дузина имаше широк и дълбок басейн с гладка като стъкло повърхност. Светлината, която се процеждаше от високото, беше толкова ярка, че като погледнеш надолу, Аури можеше да види чак до втората плетеница от тръби.

Тук тя вече си имаше слама, а на една тясна издатина в каменната стена стояха в очакване три бутилки. Аури ги погледна, но се намръщи. Бяха зелена, кафява и прозрачна бутилка. Имаше също голямо руло тел, сив капак на винт и коркова тапа, голяма колкото юмрук. Всички бяха различни по форма и големина, но нито едно от тях не беше напълно подходящо.

Аури отчаяно вдигна ръце.

Тя се затича обратно към Покривалото, а босите ѝ крака шляпаха върху камъните. Щом пристигна, тя огледа буркана от сиво стъкло, пълен с лавандула. Взе го, внимателно го разгледа и го постави обратно на мястото му, сетне отново изфуча навън.

Втурна се през Порт, но този път излезе през портата вместо през пукнатината в стената. Запромъква се между Клонките, а Фоксен хвърляше причудливи сенки по стените. Докато тичаше, косата ѝ се носеше след нея като развято знаме.

Тя се спусна по извитите стъпала в Непрогледното, все по-надолу и по-надолу. Най-сетне чу ромоляща вода и звънтящо стъкло и разбра, че е стигнала в Камбаните. Скоро след това блясъкът на Фоксен озари мътните черни води, които поглъщаха подножието на извитите стъпала.

В една плитка ниша се мъдреха две бутилки. Едната беше синя и тясна. Другата беше зелена и тумбеста.

Аури наклони глава и затвори едното си око, сетне се пресегна и пипна зелената с два пръста. Сетне се усмихна, грабна бутилката и побягна нагоре по стълбите.

За разнообразие, на връщане мина през Подскоците. Докато тичаше през залата, тя прескочи първата дълбока цепнатина в пода пъргаво като балерина. Над втората прехвъркна като птичка. Над третата прелетя като дивно момиче, което прилича на слънцето.

Пристигна в Жълтата дузина съвсем запъхтяна. Щом успя да си поеме дъх, тя сложи Фоксен в зелената бутилка, обгради го грижливо със слама, набута тапата в гуменото уплътнение и щракна затварящия механизъм. Вдигна бутилката пред лицето си, усмихна се и я целуна, а сетне внимателно я остави на ръба на басейна.

Аури съблече любимата си рокля и я закачи на блестяща медна тръба. Зъбите ѝ проблеснаха в полумрака и тя леко потрепери, а в корема ѝ трескаво се завъртяха рибки. Сетне се изправи, съвсем гола, и

се зае да прибира разпръснатите си коси. Заглади ги назад, усука ги и ги завърза на тила си, като си помогна с износеното парче сив ленен плат. Когато приключи, те висяха събрани в дълга опашка, която стигаше чак до ямката на кръста ѝ.

Аури прибра ръце пред гърдите си, направи две малки крачки и застана на ръба на басейна. Потопи палеца на крака си във водата, а сетне и цялото си стъпало. Оголи зъби от допира с водата, ледена и ухаеща като ментов сироп. Сетне се отпусна на ръце надолу, докато краката ѝ потънаха във водата. Задържа се за миг така, на ръце, подалеч от студения каменен ръб на басейна.

Но нямаше измъкване. Аури свъси вежди и седна на ръба. В студенината на камъка нямаше нищо ментово. Докосването му беше като ухапване, което притъпяваше фините усещания на разголеното ѝ тяло.

Тя се обърна и започна да се спуска надолу. Не бързаше; опипа наоколо с пръстите на краката си, докато не откри малкото изпъкнало камъче. Обгърна го с пръстите на краката си, като придържаше по-голямата част от тялото си над повърхността. Сетне няколко пъти си пое дълбоко дъх, стисна очи, оголи зъби и чак тогава се пусна от камъчето и се потопи почти цялата. Аури лекичко изпищя, а голото ѝ тяло настръхна от студа.

След като най-страшното беше минало, тя затвори очи, преди да топне и главата си във водата. Ахна от студ, примигна и избърса с ръка водата от очите си. Последва голямата ледена тръпка, която разтърси цялото ѝ тяло. Но след като и тя премина, устните на Аури се извиха в усмивка.

Без ореола на своите коси Аури се чувстваше мъничка. И не мъничка по начина, към който се стремеше всеки ден. Не като дърво сред дърветата. Или като сянка. И не просто малка по размери. Тя знаеше, че не е никак голяма. Когато понякога заставаше пред огледалото и изучаваше отражението си, виждаше момиче, мъничко като просяче на улицата. Момичето в огледалото беше от тънко по-тънко. Скулите ѝ бяха високи и нежни. Ключиците ѝ прозираха под кожата.

Но не. С прибрана и мокра коса се усещаше... по-малка от себе си. Приглушена. Бледа. Слаба. Принудена. Престорена. Просто не на себе си. Ако я нямаше свършената лента ленен плат, всичко това

щеше да бъде чисто и просто неприятно. Без нея щеше да се чувства не просто като усукан фитил, а като нещо, намерено в канавката. Заслужаваше си всичко да се прави както трябва.

Най-сетне и последните тръпки от студа отшумяха. Рибките продължаваха да се въртят в корема ѝ, но усмивката ѝ беше искрена и нетърпелива. Златистият слънчев лъч се забиваше право в басейна — прав, светъл и решителен като копие.

Аури си пое дълбоко дъх, сетне го изпусна и размърда пръстите на краката си. Отново си пое дълбоко дъх и този път го изпусна съвсем бавно.

Пое си дъх за трети път. Сетне стисна с едната си ръка гърлото на бутилката, в която стоеше Фоксен, пушна се от студения каменен ръб на басейна и се гмурна под водата.

Светлината пронизваше водата под съвършен ъгъл и Аури съвсем ясно видя първата плетеница от тръби. Пъргава като зеленушка, тя се обърна и умело се запровира между тях, без да ги докосва.

Малко по-надолу се намираше втората плетеница. Тя се отгласна с крак от стара желязна тръба, така че да продължи да се спуска надолу, сетне се придърпа към един кран със свободната си ръка, смени скоростта си и се шумгуна през тясното пространство между две медни тръби, дебели колкото китката ѝ.

Колкото по-надолу се спускаше, толкова повече избледняваше слънчевият лъч, така че накрая остана да сияе само синьо-зелената светлинка на Фоксен. Но тук неговото сияние беше приглушено от ламата, водата и дебелилото зелено стъкло. Аури оформи устните си точно като буквата „О“ и бързо изпусна две балончета въздух. Налягането се увеличаваше със спускането надолу, а наоколо се очертаваха смътни форми. Стар мост, килната скала, дървена греда — древна и обвита във водорасли.

Протегнатите пръсти на Аури стигнаха до дъното преди погледа ѝ. Тя се зае да опипва невидимата повърхност на гладкия каменен под на басейна. От ляво надясно. От дясно наляво. Бързо, но предпазливо. Понякога на дъното имаше остри неща.

В този момент пръстите ѝ напипаха нещо продълговато и гладко. Пръчка? Тя го пъхна под мишницата си и се остави на водата да я издигне обратно към далечната светлина. Свободната ѝ ръка докосваше познатите тръби, използваше я да се придърпва и направлява през извивките и сенките на подводния лабиринт. Аури почувства лека болка в дробовете си и докато се издигаше, изпусна една тънка струйка въздушни мехурчета.

Лицето ѝ се показва над повърхността близо до каменния ръб на басейна и тя успя да разгледа откритието си на ярката златиста светлина: беше гладка бяла кост. Дълга, но не от крак. Ръка. Главна осева кост. Тя прокара пръст по дължината ѝ и напипа една издадена ивичка, описваща кръг, което означаваше, че на това място костта е била счупена, а сетне е зараснала. Тя беше цялата в красиви сенки.

Аури се усмихна и я остави настрана. Сетне си пое дъх три пъти, бавно и дълбоко, стисна здраво Фоксен и отново се потопи в басейна.

Този път кракът ѝ се заклеци между две от тръбите на втората плетеница. Лошо. Тя се намръщи, започна да се дърпа и за няколко секунди успя да се освободи. Изпусна наведнъж половината въздух от дробовете си, ритна с все сила и като камък се понесе към тъмнината на дъното.

Въпреки първоначалното затруднение този път находката се появи от само себе си. Пръстите ѝ напипаха странните очертания на някакъв предмет още преди да стигне до дъното. Нямаше никаква представа какво е. Нещо заплетено и едновременно метално, гладко и твърдо. Тя го притисна до гърдите си и се отпрати към повърхността.

Този път не искаше да пъхне находката под мишницата си, защото се страхуваше да не изгуби някоя част от нея по пътя. Затова намести бутилката на Фоксен в свивката на лакътя си и започна да се придърпва нагоре с лявата ръка. Чувстваше се добре, беше стабилна и излезе на повърхността, без дори да ѝ се налага да изпусне останалите въздушни мехурчета.

Аури разплете находката си на ръба на басейна: стар колан със сребърна катарاما, която беше толкова потъмняла, че приличаше на въглен. Разлистена клонка, на която имаше един озадачен охлюв. И накрая, но не и по важност — тънък ключ, дълъг почти колкото показалеца ѝ, който висеше на прогнила връв, заплетена в клонката.

Аури целуна охлюва и му поднесе извиненията си, а след това пусна клонката обратно във водата, където ѝ беше мястото. Кожата на колана беше в окаяно състояние, но само с едно леко дръпване Аури успя да откачи от него сребърната тока. Така беше най-добре за всички.

Тя се държеше за каменния ръб на басейна, а през тялото ѝ на равни интервали преминаваха тръпки. Спускаха се от раменете към гърдите ѝ. Розовите ѝ устни бяха побледнели, със синкави оттенъци.

Тя взе в ръце бутилката на Фоксен и провери дали е затворена плътно. Погледна надолу в дълбоката вода, а рибките продължаваха да се въртят развълнувано в корема ѝ. Три пъти за късмет.

Пое си дъх и отново се гмурна с плавни въртеливи движения, а дясната ѝ ръка се хващаше за познатите предмети по пътя. Надолу към тъмнината. Камъка. Гредите. А сетне нищо друго, освен бледите очертания на ръката ѝ, протегната напред в приглушената синьо-зелена светлинка на Фоксен. Сигурно така изглежда ръката на воден дух.

Кокалчетата на ръката ѝ опряха в дъното и тя се завъртя няколко пъти, за да се ориентира. Риташе с крака и размахваше свободната си ръка, като се плъзгаше по черното каменно дъно на басейна. В този момент забеляза някаква светлинка, а пръстите ѝ напипаха нещо плътно и студено, ръбато и загладено. От него с такава сила струяха любов и познание, че Аури усети как се разливат наоколо от най-малкия допир на ръката ѝ.

В продължение на десет силни удара на сърцето на Аури нещото сякаш беше приковано за камъка. След това най-сетне се помести и тя осъзна истината. Нещото беше тежко. Измина един дълъг, тягостен миг, преди мъничките ѝ пръсти да открият как да го повдигнат. Беше направено от чист метал, дебел колкото книга. Имаше особена форма и тежеше колкото кюлче необработен иридий.

Аури го вдигна към гърдите си и усети как краищата му се забиват в кожата ѝ. Сетне сви колене и с все сила се изтласка с двата си крака от дъното, вперила поглед в далечното блещукане на водната повърхност.

Продължи да риташе във водата, но едва успяваше да помръдне. Металното нещо я теглеше надолу със себе си. Стъпалото ѝ се удари силно в една дебела желязна тръба, но Аури се възползва от

възможността да се изтласка още малко нагоре. Това продължи едва до момента, в който стъпалото ѝ се отлепи от тръбата.

Вече трябваше да се бори и със собствените си дробове. Глупавите органи бяха наполовина пълни с въздух, но искаха още. Тя изпусна няколко мехурчета, като се опитваше да ги заблуди, но ясно осъзнаваше, че всяко загубено мехурче я дърпа надолу, а тя все още не беше успяла да стигне дори до втората плетеница от тръби.

Аури се опита да намести металното нещо в свивката на лакътя си, за да може да се издърпва нагоре. Но при този опит гладката му повърхност започна да се изплъзва от пръстите ѝ. Последва пристъп на паника, от който замаха напосоки, и бутилката с Фоксен се удари в нещо невидимо до нея. Той се измъкна от ръката на Аури и отплува встрани.

Аури се опита да го сграбчи със свободната си ръка, но кокалчетата ѝ само го избутаха още по-далече. За миг тя се вцепени. Беше немислимо да остави металното нещо да потъне отново. Но Фоксен. Той беше с нея от цяла вечност...

Тя видя как един водовъртеж подхвана Фоксен и го понесе все по-далече от нея, зад три отвесни медни тръби. Дробовете ѝ вече бяха ядосани. Тя стисна зъби и с вече свободната си ръка сграбчи камък, който стърчеше наблизко, за да се изтласка нагоре.

Дробовете ѝ вече се бунтуваха, затова тя бавно започна да изпуска въздушните мехурчета, макар че все още не беше зърнала дори долната плетеница от тръби. Без Фоксен беше тъмно, но поне вече се движеше, като се изтегляше нагоре с внезапни, резки движения и се хващаше за каквото ѝ попадне. Риташе и с крака във водата, но от това нямаше почти никаква полза, защото ѝ тежеше тежката буца от остра, твърда любов, която притискаше толкова здраво към гърдите си. Дали отговорите, които се криеха в нея, бяха толкова тежки?

Най-сетне успя да се изтласка до долната плетеница, но дробовете ѝ вече бяха празни, а тялото ѝ тежеше като олово. Обикновено се провираше покрай тръбите ловко като рибка, без да се докосва в тях. Но сега тялото ѝ беше тежко и празно. Опипом, с едната си ръка, тя успя да си проправи път между тях. Удари си коляното и се отдръпна толкова рязко, че си ожули гърба на нещо остро от ръждата. Протегна ръка, но беше толкова тежка, че не успя дори да докосне мястото, където обичайно се хващаше.

Аури ритна във водата, за да си извоюва още няколко инча, но в този момент въпреки старателно прихванатата опашка косата ѝ се заплете в нещо. Това рязко я спря, главата ѝ се отметна назад и тялото ѝ се завъртя настрани.

Почти мигновено тя усети как започва да потъва. Бясно размаха ръце и крака. Пищялът ѝ се удари в тръба, от което цялото ѝ тяло се разтресе в болезнени спазми, но тя бързо я напипа с другия си крак, подпря се на нея и се отгласна с всичка сила. Изстреля се нагоре като коркова тапа — толкова бързо, че косата ѝ се откъсна от нещото, което я беше закачило така грубо. От рязкото движение главата ѝ отново се отметна назад и устата ѝ насила се отвори.

И тогава Аури започна да се дави. Устата ѝ се напълни с вода и тя усети, че се задушаваше. Но дори в този момент, в който водата нахлуваше в носа и гърлото ѝ, Аури най-много се боеше да не изпусне хлъзгавото нещо и то да потъне в непрогледните дълбини. Загубата на Фоксен беше нещо лошо. Без него щеше да остане сляпа и сама в мрака. Да се дави за глътка въздух, приклещена от тези тръби, също беше ужасно. Но никое от двете не беше неправилно. Просто нямаше как да остави металното нещо да се изплъзне. Беше немислимо. Беше толкова грешно, че самата мисъл за това я изпълваше с ужас.

Сега, когато косата ѝ беше развързана, тя се носеше във водата около нея като облак дим. Ръката ѝ сграбчи познатата и утешителна извивка на една тръба. Тя се издърпа нагоре, сграбчи следващата и следващата. Стискаше зъби, давеше се, изтегляше се и сграбчваше.

Аури изскочи над повърхността, като се опитваше да изплюе водата и да си поеме дъх, сетне отново потъна под нея.

Миг по-късно отново успя да се измъкне навън. Този път се хвана за ръба на басейна със свободната си ръка.

Тя изтегли нещото от водата и то се удари със звън в каменния под. Беше блестящо медно зъбно колело, голямо колкото поднос. Беше доста по-дебело от палеца ѝ. Имаше дупка по средата, девет зъба и едно празно, нащърбено място там, откъдето много отдавна се беше отчупил десетият.

Беше изпълнено с познание, любов и чистота. Беше прекрасно.

Аури се усмихна и изкашля на камъните половината от водата, с която се беше нагълтала. Сетне се извърна встрани и се изкашля отново, като внимаваше да не опръска бляскавото медно колело.

Изкашля се още веднъж, напълни устата си с вода и я изплю обратно в басейна. Медното зъбно колело лежеше самотно като сърце на студения каменен под на Жълтата дузина. От светлината, която го озаряваше отгоре, повърхността му блестеше като злато. Приличаше на парченце от слънцето, извлечено от дълбините на басейна.

Аури се изкашля още веднъж и потръпна. Сетне протегна ръка и го пипна с един пръст. Усмиваше се, докато го гледаше. Устните ѝ бяха посинели. Цялата трепереше. Сърцето ѝ беше изпълнено с радост.

След като излезе от водата, Аури впери поглед в дъното на басейна в Дузината. Въпреки че нямаше причина да очаква нещо подобно, тя се надяваше да зърне как Фоксен леко се носи по повърхността.

Нищо.

Лицето ѝ стана сериозно. Замисли се дали да не се върне обратно. Но не. Три пъти. Така стояха нещата. Ала мисълта за това, че ще изостави Фоксен в мрака, беше достатъчна да отвори една тънка, едва забележима пукнатина в сърцето ѝ. Да го изгуби след толкова време...

В този момент Аури съзря някакъв проблясък дълбоко под повърхността. Сияние. Светлинка. Тя се усмихна. Фоксен приличаше досущ на гигантска пърхаща светулка, докато бавничко си проправяше път между преплетените тръби.

В продължение на пет тягостни минути тя наблюдава как бутилката на Фоксен подскача и се носи, докато най-сетне изплува на повърхността като патенце. Тогава тя го взе в ръце и го целуна. Притисна го до гърдите си. О, да. Определено си заслужаваше всичко да се прави както трябва.

Първо най-важното. Аури извади Фоксен от бутилката и я остави при другите в нишата в стената. Сетне се отпрати към Камбаните и се изплакна в развълнуваната вода. Изкъпа се, като използва тъничкото си останало парченце от калъпа сапун, ухаещо на канелен цвят и лято.

След като се насапуниса, изтърка се и си изми косата, Аури се гмурна в безкрайните черни води на Камбаните и се изплакна още един, последен път. Нещо под повърхността се отърка в нея. Нещо

хлъзгаво и масивно се притисна с цялата си тежест към крака ѝ. Това не я притесни. Каквото и да беше, то беше на мястото си, точно както и тя. Нещата бяха точно такива, каквито трябваше да бъдат.

От чистото ѝ тяло капеше вода и Аури се захвана да изстиска косата си, докато отиваше към Десетките. Това не беше най-прекият път, но би било непристойно от нейна страна да мине през Мрачините в цялата си розова голота. Дори така по дългия път босите ѝ крака не след дълго зашляпаха по каменния под на Пекарната. Тя сложи Фоксен на издадена тухла в стената, защото той не обичаше жегата.

Дебелите стоманени тръби покрай стената на тунела днес бяха твърде горещи, за да се застане близо до тях, а стените и подът също се бяха нагрили до краен предел. Аури бавно се завъртя в кръг, като пазеше голото си тяло от нажежените до червено, тихо ревящи тръби. Едва няколко мига по-късно въздухът вече беше изсушил кожата ѝ, бухнал нежните ѝ коси и беше разтопил ледените тръпки от костите ѝ.

Сетне тя отиде в Жълтата дузина, за да вземе любимата си рокля. Нахлузи я през главата си и отнесе всичките си съкровища обратно в Порт, където ги подреди на голямата маса.

Коженият колан беше нашарен с необичайни декоративни мотиви. Голямото медно зъбно колело беше съвсем лъскаво. Ключът беше черен като най-черното нещо на света. Катарамата също беше черна, но под черното нещо блестеше. Нещо скрито.

Дали катарамата не беше за него? Това би било чудесно начало на деня. Чудесно би било, ако този въпрос се уреди отрано — така подаръкът му щеше да бъде готов дни преди той да пристигне.

Аури изпитателно огледа катарамата. Дали беше подходящ подарък за него? Той също беше някак заплетен. И също имаше много качества, скрити от погледа. Тя кимна одобрително и протегна ръка, за да пипне хладния тъмен метал.

Но не. Не му отиваше. Трябваше да се сети по-рано. Той не обичаше да пристяга. Или да държи на тясно. Нито пък беше тъмен. Съвсем не. Той беше с цвят на горящ въглен. Кървавочервен. Беше ярък, а отдолу струеше още по-силен блясък — като злато, облято в мед.

За зъбното колело бяха нужни повече размишления. Сякаш беше съвсем подходящо за него — но за това имаше време. Трябваше спешно да се заеме с ключа. Той със сигурност беше най-

нетърпеливият от всички. В което нямаше нищо удивително. Ключовете далеч не са известни със своето търпение, а този тук беше на път да нададе вой за някоя ключалка. Аури го взе и започна да го върти в ръката си. Беше ключ от врата. И изобщо не се стараяше да скрие този факт.

Черен ключ. Бял ден. Тя наклони глава. Всичко изглеждаше правилно. Беше ден за открития и нямаше никакво съмнение, че бедничкото иска да му се помогне. Тя кимна на себе си и пусна ключа в джоба на роклята си.

Въпреки това, преди да излезе, Аури помогна на всяко нещо да намери своето правилно място. Естествено, коланът остана на голямата маса. Катарамата се оттегли да си почива до купичката смола. Костта почти неприлично се сгуши до самодивската зеленика.

В това отношение зъбното колело не беше лесно. Тя го постави на полицата с книги, сетне го премести на масичката в ъгъла. То се облегна на стената, а мястото на липсващия зъб сочеше нагоре. Аури се намръщи. Не беше най-правилното място.

Тя извади ключа и го поднесе към зъбното колело. Черно и мед. И двете се въртят. Общо имаха дванадесет зъба...

Тя поклати глава и въздъхна. Прибра ключа обратно в джоба си и сложи голямото медно зъбно колело на полицата с книги. Не беше най-правилното място за него, но засега не можеше да стори нищо повече.

Участъкът се намираще най-близо, затова Аури наведе глава и се запровира под ниските каменни сводове, докато не стигна до първата му врата. Изправи се и хванала Фоксен в шепата си, лекичко духна върху него, за да разпали светлинката му. Масивната дървена врата беше посивяла от времето, а пантите, на които се крепеше, бяха почти изцяло разядени от ръждата.

Тя извади ключа от джоба си и го протегна в ръка между себе си и масивната сива врата. Погледна първо към ключа, сетне към вратата, а след това се обърна и се отдалечи. След три леви завоя и един счупен прозорец стигна до втората врата — също стара и посивяла, но по-голяма от първата. Този път почти не се наложи да ги поглежда, за да разбере истината. Това не бяха правилните врати. Тогава къде? Десетките? Черната врата?

Тя потрепери. Не и Черната врата. Не и в бял ден. По-скоро Колата. Сетне Десетките. Може би дори Дълбината. Но това не беше ключ за Черна врата. Не.

Аури бързо прекоси Рубрик, като зави два пъти наляво и още толкова пъти надясно за баланс и внимаваше да не се придържа твърде дълго към някоя от тръбите, за да не обиди останалите. След това се озова сред усуканите коридори на Грийли, пропити от миризмата на сяра. Там за малко се загуби сред порутените му стени, но в крайна сметка стигна до Кръмбълдън, един тесен тунел, изкопан в земята, който беше толкова стръмен, че по-скоро приличаше на кладенец. Тя се спусна надолу по стълбата, изплетена от пръчки.

Стълбата водеше до мъничка, спретната стая, облицована с идеално оформени камъни. Беше не по-голяма от килер и вътре нямаше нищо друго, освен стара дъбова врата с месингов обков. Аури изтупа ръцете си, бутна вратата и безшумно пристъпи в Колата.

Коридорът беше толкова широк, че през него спокойно можеше да премине каруца. Фоксен едва успяваше да огрее високите тавани и купчината отломки, струпани в далечния му край. Над главата ѝ висеше кристален полилей, който разпръскваше синьо-бели отблясъци.

В долната си част стените бяха облицовани с дървена ламперия, но над нея бяха покрити с изящни гипсови орнаменти. Таванът беше украсен с мащабни стенописи. Обвити в полупрозрачни одежди жени си шушукаха и се мажеха една друга с благовонни масла. Чисто голи мъже глупаво се плацикаха и подскачаха във водата.

Както винаги, Аури огледа рисунките и се ухили дяволито. Пристъпи от крак на крак върху ледения, лъскав мраморен под.

Двата края на Колата бяха затрупани от срутени камъни и пръст, но по средата подът беше чист като дъното на котел. Всичко беше сухо и изрядно подредено. Никаква влага. Никакъв мухъл. Никакви въздушни течения, които да разнасят прахта. Въпреки голите мъже мястото беше пристойно, затова Аури внимаваше да се държи какво подобава.

По дължината на залата имаше дванадесет дъбови врати. Всички бяха хубави, спретнати и с месингов обков. През всичките тези години, прекарани в Онова долу, Аури беше отваряла само три от тях.

Тя тръгна по коридора, а Фоксен ярко светеше във вдигнатата ѝ ръка. След десетина крачки погледът ѝ беше привлечен от някакво

блещукане върху мраморния под. Тя подскочи по-близо и видя едно цяло-целеничко кристалче, паднало от полилея на тавана. Носеше късмет и беше смело. Тя го вдигна и го сложи в другия джоб, не този с ключа. Само щяха да мърморят, ако бяха на едно място.

Не беше нито третата врата, нито седмата. Аури вече обмисляше откъде да мине, за да стигне до Дълбината, когато зърна деветата врата. Тя я очакваше. Нетърпеливо. Резето се вдигна и вратата плавно се отвори на безшумните си панти.

Аури пристъпи вътре, извади ключа от джоба си и го целуна, преди да го остави внимателно на гола маса точно пред вратата. Звукът от мекото чукване на ключа в повърхността на масата изпълни сърцето ѝ с нежна топлина. Усмихна се, когато видя как прилежно лежи на мястото си.

Стаята беше салон. Изискан салон. Аури постави Фоксен в ниша в стената и внимателно разгледа наоколо. Висок стол с кадифена тапицерия. Ниска дървена масичка. Плюшено кресло върху плюшен килим. В ъгъла имаше малък поднос на колелца, върху който бяха подредени множество чаши и бутилки. Излъчваха достолепие.

В стаята имаше нещо нередно. Не някаква опасност. Не както в Двойното или пък във Видното. Не. Това място беше добро. Почти съвършено. Всичко беше почти както трябва. Ако днес не беше бял ден, в който всичко се прави, ама съвсем точно както трябва, тя може би дори нямаше да забележи, че нещо е погрешно. Но все пак беше така и тя все пак забеляза.

Аури се разходи из стаята, примерно стиснала ръце зад гърба си. Огледа подноса на колелца, на който имаше поне дузина бутилки в различни цветове. Някои бяха запушени и пълни догоре, в някои нямаше нищо друго, освен прах. До дивана, върху една от масите, имаше лъскав сребърен часовник със зъбни колела. Имаше и пръстен, както и няколко пръснати монети. Аури ги огледа с любопитство, без да докосва нищо.

Пристъпваше предпазливо. Една крачка. Още една. Краката ѝ потъваха в тъмния плюшен килим, приятен като мъх, и когато се наведе, за да прокара пръсти по притихналата му повърхност, тя зърна нещо да се белее под дивана. Протегна се към сенките с малката си бяла ръка и опъна докрай пръсти, за да успее да го достигне. Гладко и хладно.

Беше мъничка фигурка, издялана от някакъв светъл, сдържан камък. Малък войник с умели резки, извайващи ризницата и щита му. Но най-скъпоценното му качество беше неговото приветливо лице, подканващо за целувка.

Мястото му не беше там, но не беше и съвсем неправилно. Или по-скоро той не беше това, което е погрешно в стаята. Горкият, просто се беше загубил. Аури се усмихна и сложи фигурката в джоба си, при кристалчето.

В този момент почувства лека издутина под единия си крак. Тя повдигна края на килима, нави го и откри под него малко копче от кост. Огледа го внимателно и едва тогава му се усмихна с разбиране.

И това не беше. Копчето също беше точно там, където му е мястото. С внимателни движения тя върна килима, както си беше, и нежно го потупа.

Тя отново огледа стаята. Беше добро място и почти всичко беше такова, каквото се очаква да бъде. Наистина нямаше какво повече да направи. Това всъщност беше изумително, след като никой не се беше грижил за това място от векове.

Въпреки това нещо беше неправилно. Нещо липсваше. Нещо съвсем мъничко — като щурче, което диво свири в нощта.

На отсрещната стена имаше друга врата, която копнееше да бъде отворена. Тя вдигна резето, прекоси един коридор и веднага се озова пред стълбище. Там с почуда се огледа. Мислеше си, че все още се намира в Колата. Но очевидно не беше така. Това беше съвсем друго място.

Сърцето на Аури заби по-силно. От векове не беше попадала на някое чисто ново място. Място, което съвсем не се притеснява да бъде себе си.

И все пак, внимателно. На постоянната светлинка на Фоксен Аури подробно огледа стените и тавана. Виждаха се няколко пукнатини, но нито една не беше по-широка от палеца ѝ. Имаше малко нападали камъни, пръст и мазилка на стълбите. Стените бяха голи и гледаха малко отвисоко. Не. Колата очевидно беше останала зад гърба ѝ.

Тя прокара ръка по каменните стъпала. Първите няколко бяха захванати здраво, но четвъртото беше разхлабено. Както и шестото и

седмото. И десетото.

По средата на стълбището имаше площадка, а стъпалата правеха обратен завой. Имаше и врата, но тя беше толкова срамежлива, че Аури учтиво се престори, че не я забелязва. Тя внимателно се изкачи по стъпалата, които водеха нагоре от площадката. Половината от тях също се оказаха разклатени или готови да хлътнат.

Сетне тя слезе обратно по стълбите, за да провери дали е открила всички разклатени камъни. Не беше. Всичко беше ужасно вълнуващо. Това място беше лукаво и потайно като пиян калайджия. А също така беше и раздражително. Беше почти точно обратното на алея в градината.

Някои места имаха имена. Някои места се променяха или се срамуваха от имената си. Някои пък изобщо си нямаха име, а това винаги беше тъжно. Разбираемо беше да се усамотиш. Но да нямаш име? Колко ужасно. Колко самотно.

Аури се изкачи още веднъж по стълбите, като проверяваше всеки камък с краката си и избягваше стъпалата, за които вече знаеше, че са лоши. Докато се изкачваше, така и не можа да реши какво място е това. Срамежливо или тайно? Изгубено или самотно? Беше озадачаващо място. При тази мисъл тя се усмихна още по-широко.

В горния край на стълбите таванът беше пропаднал, но в срутената стена се беше отворила малка пролука. Аури се промуши през нея, като продължаваше да се усмихва широко от вълнение. Още едно ново място. Две за един ден. Тя развълнувано пристъпваше напред-назад с босите си крака по грапавия каменен под, сякаш танцуваше.

Това място не беше така потайно като стълбището. Казваше се Тръмното. Беше разпръснато, полупропаднало и полупълно. Имаше толкова много неща за разглеждане.

Половината таван се беше срутил и всичко беше покрито с прах. Но въпреки всички струпани камъни вътре беше сухо и тясно. Нямахте влага, само прах и натезжал въздух. Повече от половината стая беше запълнена с масивна купчина пръст, камъни и греди. Изпод руините се подаваха изпочупените подпори на голямо дървено легло. В онази част на стаята, където нямаше нападали камъни, стояха тоалетна масичка с

тройно огледало и тъмен дървен гардероб, по-висок от жена, застанала на пръсти.

Аури свенливо надникна през полуотворената врата на гардероба. Вътре зърна около дузина рокли, всички изработени от кадифе и обсипани с бродерии. Обувки. Копринена рокля. Няколко от онези полупрозрачни неща, с които бяха облечени жените от стенописите в Колата.

Тоалетната масичка беше съвсем разпусната: бърлива и безсрамна. Върху нея бяха разхвърляни пудриери, четчици, кутийки с гримове за очи. Гривни и пръстени. Гребени от слонова кост, рог и дърво. Имаше брошки, писалки и една дузина шишенца, някои масивни, а други — възтънки като венчелистчета.

Този безпорядък беше доста смущаващ. Всичко върху тоалетната масичка беше някак накриво: пудриерите бяха разсипани, шишенцата бяха катурнати, брошките в кутийката бяха оплетени една в друга.

Безпорядък или не, на Аури ѝ доставяше удоволствие да гледа това неприлично и грубовато нещо. Тя седна с престорена важност на ръба на стола с висока облегалка. Прекара пръсти през бухналата си коса и се усмихна на тройното си отражение.

Срещу порутената стена имаше и врата. Беше препречена от паднала подпорна греда и няколко срутени каменни къса. Но въпреки че беше прикрита, не беше никак срамежлива.

Аури се залови за работа, за да оправи нещата, доколкото ѝ беше по силите.

Първо премести дървената греда, която запречваше вратата. С дърпане и повдигане, като използваше друго парче дърво за лост, инч по инч, тя успя да я отмести. Сетне разчисти камъните, като избутваше онези, които не можеше да повдигне. И търкаляше онези, които не можеше да избута.

Под камъните откри изпочупените останки на масичка, а сред натрошените парчета дърво — прокъсана ивица фина бяла дантела. Сгъна я внимателно и я сложи в джоба си, при каменната фигурка на войника и кристалчето.

Когато всичко беше разчистено, вратата се отвори съвсем лесно, а ръждясалите панти нададоха жален зов. Зад нея имаше малък килер. В него имаше празно нощно гърне. Имаше и дървена кофа, четка от онези, които се ползват за търкане на корабни палуби, и твърда метла

от брезови клонки. От вътрешната страна на вратата висяха два празни ленени чувала. По-малкият от тях нямаше търпение да си свърши работата, затова Аури се усмихна и го напъха в отделен джоб.

Метлата беше нетърпелива след толкова много стоене на едно място, затова Аури я взе и се захвана да мете натрупалите се с времето прах и пръст и да ги събира на малки купчинки. Дори след това метлата си остана все така неспокойна, затова Аури отиде да измете и безименното стълбище.

Естествено, тя взе и Фоксен със себе си. Нямаше как да се довери на подобно място да се държи прилично в тъмното. Но тъй като за обстойно почистване ѝ трябваха двете ръце, тя завърза Фоксен за дълъг кичур от буйната си коса. Това леко накърни самочувствието на Фоксен, така че Аури го целуна, за да се извини за оскърблението. Но и двамата знаеха, че в действителност той тайничко се вълнува от възможността да се мята наляво-надясно и да кара сенките да се въртят като полудели.

Затова той повися и се повъртя. Аури се постара да не забелязва прекомерното му въодушевление, докато още веднъж преминаше безименните стъпала. Нагоре и надолу и отново нагоре, метлата от брезови клонки със замах разчистваше стъпалата от нападалите камъчета, песъчинки и прах. Те бяха поласкани от това внимание, но си останаха все тъй потайни.

Аури върна метлата в килера, сетне извади нощното гърне и го сложи до гардероба. Леко го завъртя, така че да гледа в правилната посока.

Тоалетната масичка беше колкото пленителна, толкова и смуцаваща. На вид беше разбъркана, но нищо не изявяваше желание да бъде подредено. Изключение правеше само четката за коса, която Аури премести до лукав рубинен пръстен.

Тя скръсти ръце и се загледа в тоалетната масичка в продължение на цяла минута. Сетне застана на четири крака и я огледа отдолу. Отвори чекмеджетата и премести носните кърпи от лявото в дясното, сетне се намръщи и ги върна обратно, както си бяха.

Най-сетне тя избута цялото нещо няколко крачки вляво и го доближи леко до стената, като внимаваше нищо да не падне на пода. Премести на същото разстояние и стола с високата облегалка, с лице

към огледалото. Сетне го вдигна, разгледа долната част на краката му и леко сви рамене, преди да го остави обратно долу.

На пода до гардероба имаше разклатена каменна плоча. Аури я отмести с ръка, пооправи малката кожена кесия и парченцето вълнен плат, скрити под нея, и я върна на мястото ѝ, като я натика хубаво с дръжката на метлата. Пробва с крак дали още се клати и се усмихна, когато установи, че вече не помръдва от мястото си.

Накрая отвори гардероба. Раздалечи виненочервената кадифена рокля и одеждите от светлосиня коприна. Затвори хубаво откrexнатия капак на висока кутия за шапки. Отвори чекмеджето на дъното на гардероба.

И тогава дъхът ѝ секна. Прилежно сгънати, на дъното на чекмеджето лежах няколко съвършени чаршафа, светли и гладки. Аури протегна ръка и докосна единия, изумена от гъстотата на нишките на плата. Беше толкова фино изтъкан, че не различаваше отделните нишки. Допирът до него беше хладен и приятен като целувката на любимия, който току-що се е прибрал от студа.

Аури погали тъканта с ръка. Колко ли прекрасно би било да заспи върху подобен чаршаф? Да легне върху него и да усети как цялата му прелест се разлива по голото ѝ тяло?

Тя потрепери, а пръстите ѝ се вкопчиха в сгънатия чаршаф. Почти не осъзнаваше какво върши, когато го взе от правилното му място и го притисна до гърдите си. Погали с устни гладката му повърхност. Под него имаше други чаршафи. Цяло съкровище. Със сигурност беше повече от достатъчно за място като Тръмното. Пък и тя беше поправила толкова много неща. Със сигурност...

Тя впери поглед в чаршафа. Но макар че от очите ѝ бликаше нежност и копнеж, устните ѝ бяха сърдити и стиснати. Не. Не се прави така. Тя знаеше истината. Тя много добре знаеше къде е мястото на този чаршаф.

Аури затвори очи и върна чаршафа в чекмеджето, а в гърдите ѝ пламтеше срам. Понякога беше наистина алчна. Копнееше да притежава. Разбъркваше правилната подредба на света. Разхвърляше всичко съобразно собствените си желания.

Тя затвори чекмеджето и се изправи на крака. Огледа се и кимна на себе си. Това беше добро начало. Тоалетната масичка определено

имаше нужда от грижи, но тя все още не знаеше точно какви. При все това мястото си имаше име и всичко неотложно беше свършено.

Аури взе Фоксен и заслиза по безименните стъпала, мина през Колата и Кръмбълдън и се върна чак до Покривалото. Наля си прясна вода. Изми си лицето, ръцете и краката.

След това се почувства много по-добре. Усмихна се и реши да хукне право към Девлинг. Не беше ходила там от толкова много време, че беше закопняла за аромата на топла земя. За близостта на стените.

Тичайки леко на пръсти, Аури премина с танцова стъпка през Рубрик, като се шмугваше под тръбите. С подскоци претича през Горите, като от време на време се залюляваше на износените подпорни греди, придържачи надвисналия покрив. Накрая стигна до издута дървена врата.

Влезе вътре и вдигна Фоксен високо над главата си. Подуши въздуха. Усмихна се. Знаеше точно къде се намира. Всичко си беше на мястото.

ДЪЛГЪТ НА ПРОЗОРЛИВОСТТА

На втория ден Аури се събуди сред тишината на съвършения мрак.

Значи беше ден за обръщане. Ден за вършене. Добре. Толкова много неща трябваше да се свършат, преди той да пристигне. Аури далеч не беше готова.

Тя събуди Фоксен и сгъна одеялото си, като внимаваше краищата му да не се докоснат в пода. Огледа се и видя, че кутията, листото и лавандулата са добре. Леглото също. Всичко беше такова, каквото трябва да бъде.

Три пътя водеха навън от Покривалото. Коридорът беше за друг път. Портата беше за днес. Вратата беше от дъб и с железен обков. Аури не погледна натам.

Каменната фигурка и ивицата дантела си бяха намерили мястото в Порт. Смелото кристалче беше доволно в шкафа за вино. Костта и лененото чувалче се чувстваха толкова добре, сякаш бяха прекарвали там последните стотина години. Старата черна катарам се беше настанила твърде близо до смолата, но това бързо беше поправено. Аури я побутна леко встрани и се погрижи за мирното им съжителство.

Тя се огледа и въздъхна. Всичко беше както трябва, освен голямото медно зъбно колело. То продължаваше да я безпокои.

Тя взе кристалчето и го постави до зъбното колело. С това не само не постигна нищо, но и разстрои кристалчето. Смелостта му стигаше за десетима, но мястото му не беше на масата в ъгъла. Тя бързо му се извини с целувка и го върна на мястото му в шкафа за вино.

Вдигна с две ръце тежкото зъбно колело и го занесе в Покривалото. В интерес на истината това беше немислима постъпка, но тя вече беше изчерпала всички останали възможности. Постави го на малката каменна полица на стената, точно срещу леглото си. Наклони го така, че мястото на липсващия зъб да сочи право към

тавана. Все едно колелото се протягаше нагоре с възкърсите си дебели ръчички.

Тя отстъпи крачка назад, погледна го и въздърна. Малко по-добре. И все пак това не беше истински правилното му място.

Аури си изми лицето, ръцете и краката. Нейното тънко парче сапун ухаеше на слънце и това извика усмивката ѝ. Сетне облече втората си най-любима рокля, защото джобовете ѝ бяха по-подходящи. Все пак беше ден за обръщане.

Тя отиде в Порт и праметна през рамо ленената си чанта за находки, като сложи няколко неща в нея. Сетне плътно натърпа джобовете си. Преди да потегли, хвърли един поглед назад към Покривалото и медното зърно колело. Но не. Ако искаше да дойде, да се беше задоволило с мястото си в Порт. Какво надутото нещо.

Тя отиде във Ван и се стресна, когато видя, че огледалото е неспокойно. Тревожно дори. Това далеч не беше най-обещаващото начало на деня. Но само глупак би пренебрегнал лековерно подобно нещо. А Аури не беше никак лековерна.

Освен това огледалото беше тук от доста време и тя добре познаваше хитринките му. Искеше да го преместят, но преди това да го успокоят. Имаше нужда от утеха. От нежност. Искеше да бъде покрито. Затова, въпреки че все още не се беше сресала, Аури взе Фоксен и пое надолу по дългия път към Колата. С бавни стъпки се приближи до новооткритата врата, докато оглеждаше стенописите на тавана.

Тя се спря за малко в салона и се огледа. Мъничкото неправилно нещо все още беше там, като заседнало между зърните зрънце. Нямахше да я притеснява толкова, ако всичко останало в стаята не беше почти съвършено.

Но понякога нещата не бива да се насилват. Аури знаеше това от опит. А и първо трябваше да се оправи с огледалото. С други думи, трябваше да го покрие. Затова пое нагоре по безименните стъпала, като подскачаше от камък на камък и внимаваше да не стъпва върху несигурните места. Сетне се провря през срутената стена и влезе в Тръмното.

Когато се озова там, отвори чекмеджето на гардероба. Не докосна чаршафите, а вместо това пърхна ръце в джобовете си. Напипа гладките ръбчета на смелото кристалче. Не. Пърстите ѝ се плъзнаха по

меките извивки на добрата каменна фигурка. Не. Плоският черен камък? Не.

Тогава пръстите ѝ докоснаха катарамата и тя се усмихна. Извади я и внимателно я постави в чекмеджето. Сетне извади най-горния от купчината сгънати чаршафи. Беше гладък и мек. С цвят на слонова кост.

Аури застина, като впери поглед в черната катарама. Коремът ѝ се сви на топка. Това не беше нейното място. Колко подходящо изглеждаше само. О, да. Несъмнено. Но тя много добре знаеше какви се оказват в крайна сметка нещата, които само изглеждат, нали?

Неохотно тя върна чаршафа в чекмеджето и погали безпогрешната му белота, така гладка и чиста, и нова. В нея сякаш бе загатната зимата.

Но не. Има разлика между истината и онова, което ни се иска да е истина. Аури въздъхна, прибра катарамата и я напъха дълбоко в джоба си.

Остави чаршафа на мястото му и се запъти обратно към Покривалото. Вече не подскачаше, а стъпваше бавно. Слизането по безименните стъпала донякъде я разведри. Стъпките ѝ лъкатушеха като пиански, докато избираше само сигурните камъни.

Един камък се превъртя под краката ѝ и Аури разпери ръце, за да запази равновесие. Тя наклони глава настрани, застанала на един крак. Да не би това място да беше като Преливника? Не. Това място беше много по-потайно.

Когато се върна във Ван, огледалото все още не го свърташе на едно място. Останала без друг избор, Аури се принуди да донесе одеялото си от леглото. Тя наметна огледалото с него, като внимаваше краищата му да не докосват пода, и го обърна с лице към стената. Само така можеше да го занесе в другия край на стаята и да го постави пред зазидания прозорец, където така отчаяно копнееше да застане.

Тя върна одеялото си в Покривалото и си изми лицето, ръцете и краката. Сетне отново отиде във Ван и видя, че усилията ѝ не са били напразни. Огледалото ѝ беше по-доволно от всякога. Тя се усмихна широко на себе си и разплете кичурите в косата си, сплетени от немирния сън, докато не бухна като златисто облаче.

Но точно когато привършваше с това и повдигна ръце, за да избута косата си назад, Аури замаяно се олюля. След като ѝ

попремина, тя бавно се отправи към Клокочето и отпи няколко големи глътки. Усети как хладката вода я облива отвътре, където нямаше в какво да се спре. Чувстваше се празна. Коремът ѝ се беше свил като юмрук, който не стиска нищо.

Краката ѝ искаха да я отведат в Градината, но тя знаеше, че там не са останали никакви ябълки. Така или иначе, той нямаше да я чака там. Не и преди да настъпи седмият ден. Но това всъщност беше добре. Тя все още нямаше нищо, което да му подхожда. Нищо, което дори да се доближава до представата ѝ за подходящ подарък.

Вместо това тя отиде в Дървото. Тенджерите и тиганите ѝ висяха по местата си. Спиртната лампа — също. Напуканото глинено гърненце си кротуваше. Всичко беше както трябва.

С изключение на това, че в Дървото имаше повече неща за готвене, отколкото храна. На една от полиците беше чувалчето със сол, което той ѝ беше подарил. Четири сочни смокини се гушеха срамежливо загънати в лист хартия. Имаше и една самотна спаружена ябълка. На дъното на стъклен буркан тъжно се мъдреха шепа сухи грахови зърна.

В каменния плот беше изсечена ваничка за изстудяване, в която бавно, но непрестанно течеше струя ледена вода. Но точно в момента в нея не се изстудяваше нищо друго, освен жълтеникава бучка масло, остро на вкус.

На плота имаше нещо прекрасно и чудно. Сребърна купа, пълна догоре с индийски орехчета. Кръгли, кафяви и гладки като речни камъчета, те бяха пристигнали от най-далечни страни. Сякаш изпълваха стаята с песни за родната си земя. Аури ги огледа с копнеж и прокара върховете на пръстите си по ръба на сребърната купа. Беше украсена с гравюри на преплетени листенца...

Но не. Колкото и да бяха необичайни и прекрасни, вероятно не ставаха за ядене. Поне не в момента. По това приличаха на маслото, което също не беше точно храна. Бяха малки потайности, избрали да изчакат настъпването на подходящия момент в сянката на Дървото.

Аури се покатери на каменния плот, за да достигне ябълката, разположена на високо, на полицата си. Сетне седна до ваничката, скръсти крака, изправи гръб и като разряза ябълката на седем равни парченца, се приготви да я изяде. Ябълката беше грапава като стара кожа и ухаеща на есен.

След това, тъй като все още беше гладна, тя свали листа хартия, сложи го пред себе си и внимателно започна да го разгъва. Сетне изяде три от смокините, като отхапваше по мъничко и си тананикаше. Като приключи с тях, ръцете ѝ вече не трепереха. Тя загъна последната останала смокиня, качи я на полицата и слезе от плота. Взе с шепи малко вода от ваничката и я изпи. Това извика усмивката ѝ. Коремът ѝ потръпна.

След като се нахрани, Аури си помисли, че вече е крайно време да намери правилното място, на зъбното колело.

Първо пробва с ласкателство. Вдигна го с две ръце и внимателно го постави върху огнището, точно до каменната кутийка. То остана безучастно към проявената любезност и просто застана на новото място, без да покаже никакво съдействие.

Аури въздъхна, взе го в ръце и го занесе в Тъмното, но то никак не остана доволно от компанията на старите бурета. Нито пък му хареса да си почива до потока в Клокочете. Тя го занесе до всички краища на Непрогледното, като го поставяше на перваза на всеки един от прозорците, но все така не можеше да открие място, което поне малко да му подхожда.

Ръцете ѝ започнаха да отмаляват от разнасянето на тежкото колело, но колкото и да се опитваше, тя не успя да се ядоса истински. През всичките години в Онова долу никога не беше срещала нещо подобно. Ставаше ѝ хубаво само като го погледне. Беше тежко, но ѝ харесваше да го докосва. Беше мило нещо. Безмълвна камбана, от която ехтеше любов. Докато го носеше, то пееше в пръстите ѝ за всички тайни отговори, които пази в себе си.

Не. Тя не можеше да се ядоса. То правеше всичко по силите си. Тя сама си беше виновна, че не знае къде точно му е мястото. Отговорите винаги бяха важни, но много рядко се откриваха лесно. Просто трябваше да не прибързва и да направи всичко, както си му е редът.

За всеки случай Аури занесе зъбното колело и обратно дотам, където го беше намерила. Щеше да ѝ стане мъчно, ако трябваше да се раздели с него, но понякога просто нямаше друг начин. Някои неща са

твърде истински, за да останат при нас. Те просто ни навестяват за малко.

Аури пристъпи в надвисналата тъмнина на Сивата дузина и светлинката на Фоксен се устреми към невидимия таван. Мекият му зеленикав блясък се промуши между плетеницата на тръбите, които опасваха стените. Днес мястото беше различно. Такава беше природата му. Въпреки това Аури знаеше, че е добре дошла. Или ако не точно добре дошла, то поне равнодушно приета.

Тя влезе още по-навътре и се приближи до гладките като стъкло, дълбоки и черни води на басейна. Внимателно изправи зъбното колело на каменния ръб на басейна, така че дупката от липсващия зъб да сочи нагоре и леко встрани. Сетне отстъпи крачка назад и покри Фоксен с другата си ръка. Осветено единствено от приглушената светлина, която влизаше през решетката на тавана, колелото далеч не изглеждаше толкова бляскаво, колкото преди. Тя наклони глава, затаи дъх и го огледа внимателно.

Сетне се усмихна. То не искаше да си тръгва. Поне това беше ясно. Тя го повдигна и пробва да го постави до бутилките си на тясната полица над басейна. Но колелото просто застана там — надменно, далечно, искрящо от отговори.

Аури седна със скръстени крака на пода и се опита да измисли някое друго място, подходящо за медното колело. Пробоя? Несветлото? В този момент във въздуха зашепнаха пера. Изплющяха криле, после спряха. Аури вдигна очи и в кръгчето сива светлина, което се процеждаше през решетката високо над главата ѝ, различи силуета на козодой.

Птицата с все сила удари нещо в тръбата и после го изяде. Аури се зачуди какво е — може би охлюв. Във всеки случай, нямаше нужда да се чуди каква е тръбата. Звънтенето подсказваше, че е от желязо — черно и два пъти по-дебело от палеца ѝ. Козодоят отново чукна по тръбата, а после се спусна да пие от водата в басейна.

Щом утоли жаждата си, птицата разпери криле и бързо се върна на мястото си. Горестра на тръбата. Горестра в центъра на сивкавата приглушена светлина. Чукна един последен, трети път.

В корема на Аури се възцари студ. Тя седна, изправи гръб и съсредоточено се взря в птицата. Козодоят отвърна на погледа ѝ. После отлетя, тъй като беше свършил онова, за което беше дошъл.

Тя се загледа безмълвно в отлитащата птица, а студът в корема ѝ бавно се заплете на възел. Нямахше как да иска по-ясен знак от това. Сърцето ѝ започна да бие като чук, а дланите ѝ внезапно се изпотиха.

Тя се втурна да бяга и вече беше изминала дузина крачки, преди да се опомни и да забърза обратно. Засрамена от проявената грубост, тя целуна медното колело, за да му покаже, че не го е изоставила. Обеща му да се върне. Сетне се обърна и отново хукна.

Първо отиде в Покривалото, където си изми лицето, ръцете и краката. Извади една носна кърпа от кутията си от кедрово дърво и се втурна през Рубрик и Пуха към Участъка. Задъхана, най-сетне стигна до скромната дървена врата, водеща към Обитаемото.

В корема ѝ беше горчиво и ледено' от страх, когато огледа ръбовете на вратата, но Аури с облекчение откри, че са покрити с тънки паяжини. Значи имаше още малко време. Може би. Тя притисна ухо до дървената врата и се заслуша. Нищо. Аури бавно я отвори.

Неспокойно огледа прашната стая от мястото си в коридора. Огледа паяжините, които висяха от тавана, и осеяните с прашни инструменти маси. Огледа полиците, отрупани с бутилки, кутии и метални сандъчета. Огледа вратата в другия край на стаята. Покрай ръбовете на вратата не се процеждаше и най-бледата светлинка.

Аури не обичаше това място. Тук не беше Онова долу. Това беше междинно място. Не беше като за нея. Но колкото и да не ѝ харесваше тук, всички останали възможности бяха още по-неприятни.

Тя огледа пода, който беше застлан с фин пласт прах — с изключение на големите черни отпечатъци от ботуши в праха. Отпечатъците имаха какво да разкажат. Влизаха през другата врата, отпращаха се от масата към близката полица на стената, а сетне излизаха в коридора на мястото, където беше застанала тя.

Аури се загледа там, където прекрачваха прага. Напуснали прашните очертания на Обитаемото, отпечатъците ставаха невидими. Беше се случило толкова отдавна. Но дори след толкова много време сърцето ѝ се разтуптяваше, когато ги погледнеше. Кожата ѝ настръхваше. От яростно възмущение само като си помислеше за тях. Още един ред отпечатъци разказваха онова, което се беше случило, но в обратен ред. От Онова долу те навлизаха в Обитаемото. От масите те се отпращаха към полицата, а сетне към другата врата. Сякаш описваха окръжност. Затворен кръг.

Отпечатъците от ботуши не бяха скорошни. Но въпреки това Аури не харесваше тяхната история. Тя не искаше нещо подобно да се случи отново.

Пое си дъх и опита да се успокои. Сега нямаше време за това. Те сигурно вече идваха — с тежките си ботуши, с непоколебимата си надменност и пълното непознаване на това място. Студената пот отми яростта от настръхналата ѝ кожа. Тя вдиша дълбоко още веднъж, за да се съсредоточи.

Пое въздух и с безкомпромисно изражение претъпи прага на Обитаемото. Постави своето малко бяло стъпало върху черния отпечатък от ботуш. Кракът ѝ беше много по-малък, така че това не я затрудни. Въпреки това движенията ѝ бяха бавни и премерени. При следващата стъпка пръстите на краката ѝ едва докоснаха пращия под. Ходилата ѝ се побираха с лекота в очертанията на ботушите и не оставяха никакви следи.

Тя се придвижваше внимателно, стъпка по стъпка. Първо до полицата, където огледа кутийките, преди да вземе една тежка бутилка със стъклена тапа. Сетне взе четка и прокара пръсти по косъмчетата ѝ. След това, лека и грациозна като сърна, тя се върна до вратата.

Излезе и я затвори след себе си. Сетне дълбоко въздъхна от облекчение и се втурна към Рубрик.

Дори с бързо темпо ѝ отне цял час да намери правилното място. Кръглите тухлени тунели на Рубрик опасваха надлъж и шир Онова долу, дълги цели мили във всяка посока, за да отведат тръбите там, където трябва да отидат.

Точно когато започна да си мисли, че няма да успее да го намери, защото вероятно изобщо не се намира в Рубрик, Аури дочу нещо, което звучеше като разгневени змии и дъжд. Ако не беше то, сигурно щеше да ѝ отнеме цял ден да го открие. Тя проследи шума, докато не подуши влагата във въздуха.

Най-сетне зад поредния завой видя как от една спукана тръба във всички посоки пръска вода. Тухлените стени бяха мокри на двадесет фута около нея, а по съседните тръби също се стичаше вода. Тънките медни тръби, които пренасяха въздух под налягане, нямаха нищо против. На дебелия черен пишопровод дори му беше забавно. Но на парната тръба никак не ѝ беше приятно. Платът, с който беше плътно

увита, беше подгизнал и тя роптаеше и пуфтеше, като превръщаше тунела около себе си в нагорещен парник.

От мястото си Аури огледа тъмните очертания на спуканата тръба от черно желязо, като внимателно я проследи между останалите. Сетне вдигна Фоксен над главата си и се отдалечи от теча, по протежението на черната тръба.

След десет минути и кратко отклонение през Десетките Аури намери крана — колело, което беше толкова малко, че едва успяваше да го хване с двете си ръце. Тя остави четката и бутилката на земята, стисна го здраво и го завъртя. Нищо. Затова извади носната кърпа от джоба си, уви я около колелото и опита отново, като оголи зъби от усилието. Измина един дълъг миг, сетне скованото колело най-сетне поддаде и неохотно се остави да го завъртят.

Тя събра нещата си и се запъти в обратната посока. Този път не се чуваше съскане на змии. Течът беше спрял, но целият тунел все още беше наводнен. Въздухът беше тежък и влажен и от него косата ѝ залепваше по лицето.

Аури въздъхна. Магистър Мандраг я беше предупредил за това още преди много години. Тя отиде до онази част от пода, която беше останала суха, кръстоса крака и седна на тухлите между тръбите.

Тогавя настъпи най-трудната част. Очакването я съсипваше. Имаше толкова много за вършене. Това несъмнено беше важно. Но той щеше да пристигне на седмия ден, а тя далеч не беше готова...

Аури чу нещо в далечината. Някакво ехо. Тътрене? Стъпки? Ботуши? Тя се стресна и се вцепени. Покри Фоксен с ръка и притихна съвсем във внезапния мрак, като се заслушваше напрегнато...

Но не. Нямаше нищо. В Онова долу имаше хиляди малки мърдащи неща, вода по тръбите, вятър през Талазите, грохотът на каруците, които препускаха по калдъръмените улички, едва чути гласове, донесени от ехото от другата страна на решетките. Но не и ботуши. Не и сега. Все още не.

Тя вдигна ръка от Фоксен и отново отиде да погледне спуканата тръба. Въздухът все още беше горещ и натежал от влагата, така че не ѝ оставаше нищо друго, освен да се върне на сухото място за седане и да продължи да се притеснява. Хрумна ѝ да изтича и да донесе зъбното колело. Така поне щеше да си има компания. Но не. Трябваше да остане тук.

Течовете са опасно нещо. А и могат да останат незабелязани доста дълго време. Сега, когато подаването на вода по цялата тръба беше спряно, беше много вероятно нещо жизненоважно там, горе, да е извън строя. Не беше ясно точно какво. Ако тръбата водеше към някоя изоставена част от Мейнс, щеше да си остане пресъхнала с години и никой нямаше да разбере за това.

Но може би стигаше до Залата на магистрите, където точно в момента някой се къпеше. Или пък отиваше в Пещта, където нечий експеримент вече преминаваше през всички стадии на каскадната екзотермична реакция, вместо тихичко да се калцинира.

Всичко това водеше до едно и също. Смут. Някой намира ключ. Някой отваря врата. Разни непознати размахват непристойните си фенери из нейните тунели. Дим и пушек. Гръмовни гласове. Груби нехайни ботуши. Разглеждат всичко, без дори да се замислят какво може да предизвикат с това. Опипват и разхвърлят навред, без да имат ни най-малка представа кое е редно и кое — не.

Аури забеляза, че кокалчетата на юмруците ѝ са побелели. Тя се изтръска и се изправи. Провисналата ѝ коса вяло се спускаше върху раменете ѝ.

Въздухът се беше прочистил. Вече не беше натезжал от влагата. Тя събра нещата си и със задоволство установи, че парната тръба е изсушила както себе си, така и всичко наоколо. В музиката на тишината влагата си беше отишла.

Аури приближи Фоксен до черната желязна тръба и с облекчение установи, че пукнатината е не по-дебела от косъм. Изглеждаше суха, но Аури я избърса с носната си кърпа. Сетне още веднъж. След това махна тапата от бутилката, натопи четката си и намаза пукнатината с прозрачната течност.

Сбърчила нос от острата миризма, тя натопи четката си отново и хубаво покри цялата тръба. Сетне се усмихна и погледна бутилката. Беше чудесна. Беше пълна с тенакулум, който се прави много мъчно, но този беше съвършен. По-рядък от конфитюр и по-гъст от вода. Полепваше и прихващаше и се разстиляше. В него имаше и зелена трева, и подскоци, и... селфон? Нафта? Самата тя едва ли би използвала точно тези съставки, но все пак важен беше крайният резултат. В бутилката несъмнено беше вложено умение.

Скоро мястото около цялата пукнатина беше добре покрито с лъскава течност. Тя облиза устни, погледна нагоре, събра слюнка и лекичко наплю най-далечния край на намазаното място. По повърхността на тенакулума се образуваха вълнички и тя се усмихна още по-широко. Протегна ръка, докосна мястото с пръст и със задоволство установи, че е станало твърдо и гладко като стъкло. О, да. Който и да беше измислил й изработил това вещество, той доказваше нагледно, че алхимията е същинско изкуство. Това творение разкриваше майсторските заложби на своя изобретател.

Аури нанесе още два пласта от течността върху самата пукнатина и на една педя навсякъде около нея. Сетне още два пъти я наплюнчи, за да я запечата. Накрая запуши бутилката, целуна я, усмихна се и се затича да пусне водата.

След като беше изпълнила дълга си, тя се погрижи за четката и се отправи обратно към Обитаемото. Притисна ухо до вратата. Заслуша се. Дочу нещо да... Не. Нищо. Тя затаи дъх и отново хе заслуша. Нищо. Въпреки това отвори вратата съвсем бавно. Надникна вътре и видя, че покрай вратата в другия край не се процежда никаква светлина. За момент й се стори, че на пода има нови отпечатъци от ботуши, и сърцето й подскочи... Но не. Бяха само сенки. Беше само собственият й страх, който й спираше дъха.

Тя върна бутилката на мястото й върху полицата, като я постави точно върху непокритото с прах кръгче, откъдето я беше взела. Сетне дойде ред и на четката.

Аури бавно запристъпва по големите, черни, груби отпечатъци от ботуши. Не разваляше нищо. Движеше се леко като вода във вълна. Дори когато се движи, водата си остава вода. Така стоят нещата.

Тя бавно затвори тежката врата зад гърба си. Сетне провери дали съвсем наистина я е залостила хубаво. Пристъпи обратно в Онова долу с надеждата да изпита сладостното усещане от камъните под босите си крака. Но, уви. Тези камъни бяха обикновени. Затова пък въздухът беше някак необичаен и напрегнат. Нещо не беше наред.

Тя спря и отново долепи ухо до вратата. Заслуша се още по-внимателно, а сетне я откряна и надникна вътре. Нищо. Затвори вратата и провери резето. Облегна се с цялата си тежест на нея и се опита да въздъхне, но не откри достатъчно въздух в гърдите си. Нещо не беше наред. Беше забравила нещо.

Аури изтича обратно в Рубрик, а сърцето ѝ подскачаше при всеки грешен завой. Но най-сетне намери крана. Коленичи, за да провери дали съвсем наистина го е завъртяла докрай. Постави двете си ръце на тръбата и усети как потръпва от водата, която преминава по нея.

Значи не беше това. И все пак. Дали е била достатъчно внимателна? Дали не беше оставила някое петънце по пода? Аури изтича обратно до Обитаемото и притисна ухо до вратата. Нищо. Отвори вратата и вдигна високо Фоксен, така че да осветява натрупалата се прах. Нищо.

Вече цялото ѝ тяло блестеше от пот. Тя затвори тежката врата. Провери резето и като опря дланите и челото си във вратата, притисна с всички сили крехкото си тяло към нея. Опитва се да диша малко по-дълбоко, но сърцето ѝ се беше свило на топче в гърдите ѝ. Във въздуха имаше нещо нередно. Вратата отказваше да легне хубаво на пантите си. Тя натисна с две ръце. Провери резето. Светлинката на Фоксен изведнъж беше започнала да ѝ се струва твърде бледа. Дали е била достатъчно внимателна? Не. Беше ясно, че не е била. Тя се заслуша, сетне отвори вратата и отново погледна вътре. Нищо. Един поглед не беше достатъчен. Тя знаеше, че привидното не е и половината от същественото. Нещо не беше наред. Опитва се, но така и не успя. Просто не можеше да си поеме дъх. Камъните под краката ѝ по нищо не приличаха на нейните камъни. Трябваше да отиде на по-безопасно място.

Въпреки камъните и странното усещане, надвиснало във въздуха, Аури закричи към Покривалото. Избра най-безопасния път, но дори така не успя да го измине бързо. Дори така на няколко пъти ѝ се наложи да спре, да затвори очи и просто да диша. Дори така дишането почти не ѝ помогна. И как би могло да помогне, след като самият въздух вече не беше такъв, какъвто трябва да бъде?

Нито един ъгъл в Берилното не беше където трябва, но тя разбра, че се е изгубила, едва когато ненадейно се озова в Стъргалното. Не можеше да проумее как се е озовала толкова не на място и все пак някак си беше успяла да го направи. Влагата беше навсякъде. Миризмата на гнило. Песъчинките под краката ѝ. Похотливо вторачените стени. Тя се завъртя отново и отново, но така и не успя да си намери място.

Опита се да продължи напред. Знаеше, че ако продължава да върви, завой след завой, най-сетне ще остави мрачното и песъчливо Стъргално зад себе си. Щеше да се озове на някое приятно място. Или поне на място, което няма да се увърта и присвива, надвиснало застрашително от всички страни.

Затова продължи да върви и да се оглежда с отчаяната надежда, че ще зърне нещо познато, надеждата, че камъните под краката ѝ бавно ще започнат да се връщат по местата си. Но не. Ударите на сърцето ѝ я подканяха да тича. Трябваше да отиде някъде, където се чувства в безопасност. Трябваше да се върне в Покривалото. Но как? Дори да успее да намери правилния път, въздухът наоколо ставаше все по-обтегнат и объркващ. Аури неохотно протегна ръка, за да се облегне на пронизващата неблагосклонна стена.

Няколко бавни крачки. Един завой. Тя се усмихна, когато видя, че пътят напред се отваря. Най-сетне. Започна да диша малко по-леко, щом пред нея най-сетне се показва краят на Стъргалното. Направи още две крачки и едва тогава видя къде щеше да я изведе този път. Аури спря. Не. Не, не. Злокобният негостоприемен тунел се разплиташе. Но щеше да я отведе право в безбрежната и празна тишина на Черната врата.

Аури дори не се обърна. Крачка по крачка тя бавно запристъпва назад по същия път, по който беше дошла. Не беше лесно. Стената я ожули по ръката и обели кожата на кокал четата ѝ. Стъргалното беше стегнато във влажна примка и не искаше да я пусне да влезе. Но Черната врата искаше. Широка и права пътека, която водеше натам, се простираше пред нея като зинала черна уста. Като зейнало устие. Като зла участ.

Стъпка по стъпка, тя успя да се придвижи обратно към Стъргалното. Не посмя да изпусне от поглед Черната врата. Не посмя да я остави зад гърба си, така непредвидима. Непристойна. Неприбрана.

Най-сетне тя зави зад един ъгъл и трепереща се свлече на пода. Имаше нужда всичко около нея да спре да се разпада. Имаше нужда да се върне обратно в Покривалото. Имаше нужда от своето най-съвършено място. Където камъните под краката ѝ са сигурни. Където всичко е сладостно и истински правилно.

Беше замаяна, несигурна и накриво. Отърси се, но понеже не успя да се изправи, кръстоса крака и седна на пода.

Дълго време седя в пълна тишина. Затвори очи. Затвори уста. Покри Фоксен с ръка. Мъничка и седнала. Неподвижна. Мръсната влага на Стъргалното се пропи в косата ѝ, която тежко увисна надолу. Тя остави заплетените си коси да я покрият като завеса. Вътре имаше малко място за нея. Само и единствено за нея.

Аури отвори очи и огледа своето малко местенце. Видя как светлинката на Фоксен смело се процежда под дланите ѝ. Тя отмести ръка и макар че блясъкът му беше слаб и колеблив, присъствието му я накара да се усмихне. Аури започна да търси в себе си най-съвършения начин да се назове и въпреки че това ѝ отне няколко дълги и самотни мигове, най-сетне успя да го почувства. Името трепереше. Задъхано от страх. Едва доловимо. И все пак все още искрящо. Все още само нейно. То светеше.

Аури бавно се изправи и бавно започна да се придвижва вън от Стъргалното. Въздухът беше тежък и потръпващ. Стените бяха пропити със злоба. Камъните я спъваха на всяка стъпка. Отвред я обгръщаше злобно озъбване. Но все пак тя успя да стигне до Берилното, където стените бяха просто унили. А оттам да продължи към Мрачините.

И най-сетне Аури почувства камъните на Покривалото под краката си. Тя леко пристъпи в това най-съвършено място. Изми си лицето, ръцете и краката. От това ѝ стана по-добре. Прекара известно време седнала на своя съвършен стол. Наслади се на съвършеното си листо. Вдиша от чудния обикновен въздух. Лицето ѝ се отпусна. Сърцето ѝ се стопи и се стопли. Фоксен отново стана бляскав и дори ослепителен.

Аури отиде във Ван и започна да реши косата си, докато не се отърва от цялата влага и бъркотия. Пое си дъх и сетне го изпусна. Пазеше своето сладостно име в сърцето си. Всичко отново беше на правилното си място. Тя се усмихна.

СЪВЪРШЕНО И СЪКРУШЕНО

След като си почина, Аури отпи глътка вода от басейна в Петното, а сетне се върна обратно долу, за да вземе зъбното колело. Беше търпеливо като три камъка наведнъж, но все пак, също като всичко останало, и то заслужаваше да намери мястото си.

Тъй като не ѝ хрумна нищо по-подходящо, Аури свали колелото в Колата. Може би мястото му беше точно там. Или пък щеше да се получи още по-добре и медното колело щеше да ѝ подсказе от какво има нужда салонът, за да зазвъни като камбана.

А може би там щеше да успее да види колелото в по-добра светлина. Особено след като всичко там беше съвсем ново и почти съвършено. Мястото на колелото все пак беше някъде и спокойно можеше да е точно там.

Затова тя се отправи надолу към Колата с дървената ламперия на стените, пристойна и богато украсена. Сетне влезе в новия си салон. Положи зъбното колело на дивана и се сгуши до него, като сви крака под себе си.

Но колелото не остана по-доволно от предния път. Аури въздъхна, наклони глава и го загледа. Бедничкото. Толкова прекрасно и толкова изгубено. Пълно с познание, което не може да сподели. Съвършено и съкрушено. Аури кимна и утешително прокара ръка по гладката повърхност на колелото.

Може би в Дълбината? Как не се беше сетила по-рано? Вярно, че когато ставаше дума за любов и познание, в съзнанието ѝ не изникваха древните останки в тази подземна пещера. Но може би точно това беше разковничето. Може би някоя отдавна застинала, исполинска механична конструкция отчаяно се нуждаеше от любовта на девет медни зъба, които да стоплят сърцето ѝ?

Аури прокара пръст по ръба на колелото и върхът му се закачи на грапавото място, от което се беше отчупил десетият зъб.

В този момент просветлението я порази като гръмотевица. Тя знаеше точно какво не е наред. Разбира се. Аури скочи на крака и

развълнувано се усмихна. Повдигна единия край на килима и започна да го навива, докато отдолу не се покаже доволното копче.

Ръцете ѝ затършуваха в джобовете, докато не намериха... Да.

Аури постави потъмнялата катарам до копчето. Леко ги побутна едно към друго. Обърна я наопаки. Точно така. Цялата потрепваше от вълнение, докато връщаше килима обратно на мястото му. Приглади го леко с две ръце.

Тя се изправи и сякаш нещо в нея щракна като ключе в ключалка. Стаята вече беше свършена като окръжност. Като камбана. Като луната по време на пълнолуние.

Аури се разсмя от радост, а всяка частица от смеха ѝ се разлиташе в стаята като мъничка птичка от многобройно щастливо ято.

Тя застана в средата на стаята и се завъртя в кръг, за да я огледа. И когато погледът ѝ попадна на пръстена върху масата, тя разбра, че мястото му вече не е там. Вече можеше да отиде където си поиска. Песента му преливаше от злато, а кехлибарът му беше по-мек от есенен следобед.

Аури танцуваше, изпълнена с радост. Босите ѝ бели крака просветваха по пухкавия мъх на тъмния килим.

С разтуптяно от щастие сърце Аури отново вдигна зъбното колело и се усмихна. Беше стигнала едва до средата на пътя обратно към Покривалото, когато дочу някаква музика.

Застина на мястото си. Притихна като смирено сърце. Не беше възможно. Не и сега. Имаше още цели дни. Тя далеч не беше...

Чу я отново. Съвсем слабо. Може би звън от чаши, които се чукуват една в друга, или чуруликане на птичка, но може би далечната песен на изопнатата струна.

Той беше тук! Беше подранил с няколко дни, а тя беше едновременно мърлява ѝ с празни ръце. Въпреки това сърцето ѝ подскочи настрани от вълнение при мисълта, че ще го види отново.

Аури се втурна обратно към Покривалото като зайче, преследвано от вълк. Избра най-краткия път, макар че така щеше да ѝ се наложи да мине през Видното, където беше влажно и страшно, а във въздуха се носеше ужасната миризма на нагорещени цветя.

Когато се върна в Покривалото, тя постави зъбното колело върху огнището. Сетне си изми лицето, ръцете и краката. Преоблече се в любимата си рокля.

Сетне, тръпнеща от вълнение, тя изтича до Порт и огледа полиците. Не и костта, това беше ясно. Нито пък книгата. Все още не. Вдигна кристалчето с два пръста и го завъртя. Пое си дъх, за да вкуси въздуха. Сложи го обратно на мястото му.

Пристъпи от крак на крак и погледна към Покривалото. Съвършеното ѝ жълто листо беше почти подходящо. Зъбното колело точно сега не беше в настроение, а и в него имаше твърде много гордост. Самият той си имаше предостатъчно.

Ето го и пръстена от есенно злато, с който току-що се беше сдобила. Несъмнено притежаваше нужното изящество. А и щеше да му подхожда с двойния си блясък. Но такъв дар беше... поличба. Тя не искаше по никакъв начин да му напомня за демоните.

Тогава зърна малката празна бутилка. Бързо хвърли поглед към съседната полица и видя кърпата, върху която бяха пръснати зрънцата самодивски чемшир, алени като капки кръв. Изпълни я вълнение. Тя се усмихна.

Аури грабна зрънцата и ги изсипа в мъничката бутилка. Събраха се като по мярка. Разбира се. Бяха послушни и верни. Самодива бутилка. За закрила. Беше подранил. Музика.

Подаръкът беше малко по-импровизиран, отколкото ѝ харесваше. Беше на ръба на приличието. И все пак самият той беше подранил. Като за подранило посещение беше добре. Тя се втурна навън и с подскоци премина първо през Гримсби, сетне надолу през Веслата и най-сетне нагоре към Долния път.

А там спря под дебелия отводнителна решетка. Ослуша се с всички сили, макар че сърцето ѝ биеше лудо. Нищо. Дали не ѝ се беше сторило? Дали все още я чакаше? Дали не си беше тръгнал, отегчен от безкрайното ѝ суетене?

Тя сложи Фоксен в малката му кутийка, отмести тайното резе и с треперещи ръце избута дебелия желязна решетка над главата си. Решетката се отмести и Аури с мъка се покатери в Градината, където се скри зад живия плет. Заслуша се, без да помръдва. Никакви гласове. Добре. Никаква светлина през прозорците. Добре.

Луната се взираше в Градината. Не беше от най-добрите. Аури надникна към небето от своето скривалище. Никакви облаци. Тя затвори очи и отново се ослуша. Нищо.

Пое си дълбоко дъх и хукна през поляната към скривалището под клоните на лейди Ларбър. Там спря, за да си поеме въздух, по-тиха от водата. След като се огледа наоколо, тя пъргаво започна да се изкачва по кривите клони. Беше ѝ трудно да държи самодивата бутилка в едната си ръка. На няколко пъти се подхлъзна и ожули стъпалата си на грапавата кора.

Накрая стигна до Онова горе. Виждаше навсякъде и завинаги. Целият Темерант се разстиляше под краката ѝ чак до безбрежния хоризонт. Беше толкова хубаво, че почти не обръщаше внимание на луната.

Виждаха се стърчащите комини на Пещта и портите на Конюшните, изпълнени със сияен блясък. На изток се виеше сребърната нишка на Стария каменен път, врязваше се в гората, минаваше по Каменния мост, над реката и така надалеч, надалеч, надалеч...

Но него го нямаше. Нямаше нищо. Само топлата смола под краката ѝ. И комини. И язвителната луна.

Аури стисна самодивата бутилка в ръката си. Огледа се и се спотаи в сянката на тухлен комин, така че луната да не може да я види.

Затаи дъх и се заслуша. Нямаше го. Но може би. Може би, ако почакаше.

Тя се огледа. Вятърът пуфтеше и омотаваше косата около лицето ѝ. Аурия отметна назад и се намръщи. Нямаше го. Разбира се, че го нямаше. Нямаше да дойде преди седмия ден. Тя знаеше това. Знаеше как стоят нещата.

Аури стоеше неподвижно, притиснала ръце към гърдите си. Стискаше самодивата бутилка. Погледът ѝ пробягваше по покривите, облени в лунна светлина.

Тя седна с кръстосани крака на ламарината, скрита в тухлената сянка.

Огледа се. И зачака.

ЕДНО СЪВСЕМ НЕОБИЧАЙНО И ПРИЯТНО МЯСТО

Най-сетне облак закри луната. Какво самодоволство. Аури се възползва от тази възможност и се втурна обратно към Онова долу.

Сърцето ѝ беше все така натежало, докато преминаваше през Десетките. Но в Тъмното попадна на купчина сухи дърва, изхвърлени през решетките от някоя отдавна преминала буря. Ясен, бряст и глог. Наложил се да се върне цели шест пъти, за да пренесе всички клони до Покривалото. Това беше чудесна находка и когато най-сетне успя да занесе всичко, тя почти си подсвиркваше с уста.

Аури си изми лицето, ръцете и краката. Усмихна се, когато вдъхна уханието на все по-тънкия къс ароматен сапун, и отново облече втората си най-любима рокля. Все още беше ден за вършене.

След като натъпка джобовете си и праметна през рамо чантата си за находки, тя се отправи към Мандрил. Дълго време нямаше порои, затова дори не ѝ се наложи да си намокри краката. В най-далечния край на криволичетската пътека, точно преди последния завой, Аури спря. Напред проблясваше лунна светлина, затова тя бързо целуна Фоксен и го прибра в дървената му кутийка.

Премина през последната част от Мандрил по памет, без да се оглежда. С внимателни стъпки достигна отвесната отводнителна решетка, която водеше само до дъното на канавка. Аури се приближи до дебелиите прътове на решетката. Оттам можеше да види грамадните очертания на Убежището, което се извисяваше на върха на хълма — като исполинска сянка на фона на обсипаното със звезди нощно небе. Някои от прозорците бяха озарени от червеникави и жълтеникави светлинки, а на най-горния етаж имаше един, който сияеше в смразяващо синьо.

В този миг тя затаи дъх. Никакви гласове. Никакви копита. Никакъв вой. Тя погледна нагоре и видя звездите, луната и няколко мънички облачета. Загледа ги как бавно се реят в небето. Изчака, докато стигнаха до изтънялата луна.

Едва тогава отмести тайното резе от вътрешната страна на решетката и я отвори широко. Сетне хукна нагоре по канавката, пресече грижливо окосената ливада и се шмугна в сянката на огромен дъб.

Постоя неподвижно известно време, докато сърцето ѝ най-сетне се успокои. Докато съвсем наистина се убеди, че никой не я е видял.

Тогава запристъпва около дървото, докато сградата вече не можеше да я вижда. Сетне се обърна и се изгуби в гората.

Аури откри мястото, докато събираше борови шишарки. Малко изоставено гробище, с потънали в бръшлян надгробни плочи. Подивелите розови храсти се катереха по останките на древната ограда от ковано желязо.

Тя подпря брадичката си с юмруци, долепи ръце до тялото си и пристъпи напред. Малките ѝ крака безшумно стъпваха между надгробните плочи.

Луната отново се беше показала, но вече срамежливо се беше снишила. Аури ѝ се усмихна — беше доволна, че има кой да ѝ прави компания тук, далеч от Онова горе и Убежището. Тук, на края на поляната, луната огряваше пръснатите по земята жълъди. Аури ги огледа и прибра в чантата си за находки онези, чиито шапчици бяха свършени.

Тя се разходи между надгробните плочи и се спря до една, която беше счупена, а буквите ѝ бяха избелели от времето и дъжда. Докосна я с два пръста и отмина. Повдигна бръшляна, обвил гробница, сетне се обърна да погледне към лавровото дърво в другия край на гробището. Корените му се бяха вкопали около надгробните плочи, а клоните му се разгръщаха над тях. Беше самотно. Толкова странно и не на мястото си.

Тя пристъпи до него, между корените му, и притисна длан към тъмната му кора. Вдиша дълбоко топлия аромат на листата му. Бавно го заобиколи и забеляза между корените му тъмна дупка.

Аури кимна на себе си, отвори чантата си за находки и извади оттам костта, която беше намерила предишния ден. Наведе се и я пъкна дълбоко в тъмното и празно място под корените на дървото. Усмихна се доволно.

Изправи се, изтупа пръстта от коленете си и се протегна. Сетне започна да бере малките сини лаврови плодове и да ги слага в чантата си за находки.

След това отиде да разгледа гората. Намери гъба и я изяде. Намери листо и вдиша аромата му. Погледна към звездното небе.

Още по-късно достигна до поточе, което никога преди не беше прескачала, и с изненада откри, че между дърветата е сгушено мъничко стопанство.

С изненада, но и със задоволство. Стопанството беше на мястото си. Къщата беше от камък, с плочи по островърхия си покрив. На верандата откъм гърба, точно до вратата, имаше малка масичка. Върху нея беше оставена дървена чиния, а в нея имаше дървена купичка, обърната наопаки. До нея имаше друга, глинена купичка, покрита с лъскава глинена чиния.

Аури повдигна дървената купичка и отдолу намери парче пресен черен хляб. Носеше в себе си здравина, сила и топлина. Едно чудесно нещо, което подканваше с цялото си съществуване. Тя го сложи в джоба си.

Знаеше, че в другата купичка има мляко, но чинията върху нея беше обърната. Млякото не беше за нея. Тя го остави на феите.

Без да излиза от сенките, Аури заобиколи градината и стигна до хамбара. Там имаше едно особено куче, жилесто и нащрек. Тежеше два пъти колкото нея и главата му стигаше до гърдите ѝ. Показа се веднага, щом тя се приближи до хамбара.

Беше черно, с масивен врат и покрита с белези муцуна. Едното му ухо беше раздрано и сдъвкано при някоя отдавна забравена битка. То се приближи бавно до нея и започна да я обикаля и да я оглежда подозрително, без да вдига огромната си, ниско наведена глава.

Аури се усмихна и протегна ръка напред. Кучето я подуши и облиза пръстите ѝ, а после се прозя и се просна да спи на земята.

Хамбарът беше огромен: долната половина на стените му беше от камък, а горната — от боядисани дървени греди. Портите бяха заключени с голям железен катинар. Но високо над главата ѝ плевникът в горната част на хамбара зееше широко отворен в прегръдката на нощта. Пъргава като катеричка, Аури се изкачи по обраслите с бръшлян камъни. Малко по малко, успя да се справи и с

дървените греди въпреки странното усещане, което пораждаше допирът с тях.

В хамбара се носеше ароматът на мускус и дрямка. Вътре беше тъмно, само тук-там се прокрадваха няколко лунни проблясъка, успели да се промушат през дървените греди. Аури отвори кутийката на Фоксен и синьо-зелената му светлинка се разпръсна наоколо.

Един стар кон подуши с муцуната си врата ѝ, когато мина покрай конюшната му. Тя му се усмихна и спря, за да срещне опашката и гривата му. Имаше и една бременна козичка, която ѝ изблея за поздрав. Тя сипа малко зърно в коритото ѝ. Срещна и котка, с която взаимно се пренебрегнаха.

Аури отдели известно време, за да огледа всичко. Воденичния камък. Ръчната мелница за жито. Малкия, чист гюм. Мечата кожа, оставена да съхне на греда. Беше доста необичайно и приятно място. За всичко се грижеха с любов. Нямахме нищо излишно, изгубено или не на мястото си.

Е, почти нищо. Дори в най-здравия кораб се процежда малко вода. Една ряпа се беше прекатурила от щайгата си и лежеше самотно на земята. Аури я прибра в чантата си за находки.

В хамбара имаше и стаичка за охлаждане. Вътре бяха подредени ледени блокчета, дебели колкото тухла и дълги колкото две. Имаше оставени парчета сурово месо и прясно разбито масло. Също и буца лой в купичка, както и пчелна пита върху поднос.

Буцата лой беше разгневена. В нея бушуваха ябълки, ярост и яд. Копнееше да си тръгне отгук. Аури я пхна в чантата си за находки.

Ах. Ами пчелната пита. Беше чудесна. Напълно заслужена. Фермерът обичаше пчелите и правеше всичко както трябва. Беше изпълнена с тихи камбанки и мързеливи летни следобеди.

Аури започна да рови из джобовете си. Подмина кристалчето и мъничката каменна фигурка. Камъкът също не беше за тук. Бръкна в чантата си за находки и напипа жълдите, които беше събрала от поляната.

Сякаш нищо от това, което носеше със себе си, не беше подходящо. Но точно тогава пръстите ѝ докоснаха нещо и тя мигновено разбра. Внимателно извади прокъсаната ивица фина бяла дантела. Сгъна я и я постави до малкия гюм. Беше старателно

изработена от безброй бавни и мързеливи летни следобеди. Тук щеше да бъде от полза.

Сетне Аури взе чистата бяла кърпа, в която по-рано бяха увити зрънцата самодивска зеленика, и я потърка в маслото. След това отчупи парче от пчелната пита, голямо колкото дланта ѝ, и старателно го уви в кърпата.

Копнееше да си вземе и малко от маслото, защото нейното беше твърде остро на вкус. На полицата в стаичката за охлаждане имаше подредени единадесет квадратни бучки. Бяха изпълнени с детелини и птичи песни, и съвсем неочаквано — със сърдити парченца глина. Но дори така бяха чудесни. Аури прерови два пъти чантата си за находки и джобовете си, но не успя да открие нищо подходящо за тях.

Тя затвори вратата на стаичката за охлаждане. Сетне се изкачи по стълбата, която водеше към отворения прозорец на плевника. Пристегна чантата за находки към гърба си, прибра Фоксен и бавно заслиза по външната стена на хамбара.

Щом стъпи на земята, отметна назад разрошената си коса и целуна по главата голямото заспало куче. Сетне бързичко заобиколи хамбара и едва след десетина крачки косъмчетата на врата ѝ настръхнаха от усещането, че някой я наблюдава.

Тя застина на мястото си, неподвижна като камък. Докосната от вятъра, косата ѝ се раздвижи по своя воля и обгърна лицето ѝ нежно като облаче дим.

Без да помръдва, Аури завъртя само очите си — и тогава я видя. На отворения прозорец на една тъмна стая на втория етаж се беше показало мъничко и бледо лице. Наблюдаваше я момиченце с широко отворени очи, притиснало малката си ръка към устата си.

Какво ли беше видяла? Проблясващата през гредите зелена светлинка на Фоксен? Мъничката босонога Аури, която се промъкваше в нощта, обвита в облачето на заплетените си коси?

Тъкмо косите ѝ, които се спускаха пред лицето ѝ като завеса, успяха да скрият нейната внезапна усмивка. Аури застана на ръце и се превъртя като колело. Не беше правила така от векове. Меката ѝ коса се развява след нея като опашката на комета. Тя се огледа и забеляза тъмна хралупа в ствола на дърво. Затанцува към нея, като се въртеше и подскачаше, стигна до дървото и надникна в хралупата.

Сетне, застанала с гръб към фермата, отвори кутийката на Фоксен и чу как някой ахва в черната тишина на нощта. Запуши устата си с ръка, за да не се засмее. Хралупата беше свършена — точно толкова дълбока, че малко момиченце да може да бръкне с ръка в нея. Ако беше достатъчно любопитно, разбира се. Ако беше достатъчно смело, за да пъхне ръката си чак до рамото.

Аури извади кристалчето от джоба си. Сетне го целуна; само какъв куражлия и късметлия беше. Кристалчето беше свършено. Мястото беше свършено. Вярно, беше напуснала пределите на Онова долу. Но всичко тук беше толкова истинско, че това нямаше никакво значение.

Тя загърна кристалчето в листо и го постави на дъното на хралупата.

Сетне с танци, скокове и кикот щуро побягна сред дърветата.

Аури се върна обратно на гробището и се покатери върху една голяма и широка плоча. Седна с изправен гръб, усмихна се и си приготви вечеря от мек черен хляб и съвсем мъничко мед. За десерт си хапна току-що извадени от шишарките кедрови ядки, всяка от които носеше в себе си мъничка, ала необикновена наслада.

През цялото време сърцето ѝ беше преизпълнено. Усмивката ѝ грееше по-силно от тънкия полумесец в небето. Накрая най-безцеремонно облиза пръстите си, сякаш беше в реда на нещата да се държи непристойно.

ПУСТОТА

На третия ден Аури рида.

ЯРОСТНИЯТ МРАК

На четвъртия ден Аури се събуди и всичко беше различно.

Почувства го още преди да се протегне, за да се разсъни. Още преди да отвори очи в непрогледния мрак. Фоксен беше изплашен и надвиснал като планина. Значи беше ден за изостряне. Ден за разпалване.

Тя не го обвиняваше. Знаеше как се чувства. Има дни, от които просто няма как да избягаш. Някои дни просто те издебват като котка и когато най-много ти се иска да си починеш от тях, те се промъкват зад гърба ти и започват да те душат.

Не. Фоксен не беше виновен. Но за няколко мига ѝ се прииска днешният ден да беше различен, макар и да знаеше, че от това желание няма да излезе нищо хубаво. Макар и да знаеше, че не бива да прави така.

При все това дните за разпалване бяха твърде мъждукащи. Твърде ронливи. Тези дни не бяха подходящи за нищо. Най-добре беше да стоиш на едно място и да придържаш земята под краката си.

Но ѝ оставаха само три дни. Имаше да свърши още толкова много неща.

Аури внимателно се раздвижи в тъмното и вдигна Фоксен от паничката му. Той сякаш тлееше в ужас. Беше толкова потиснат и раздразнителен, че нямаше как да го убеди в нищо. Аури го целуна и го постави обратно на мястото му. Сетне се измъкна от леглото си и се озова в смазващата прегръдка на всеобхватния и пълен мрак. Нямаше значение дали очите ѝ са отворени, или не, затова тя ги остави затворени и опипом затърси кутията си от кедрово дърво. Остави ги затворени и докато вадеше от нея клечки кибрит и свещ.

Драсна една от кибритените клечки в пода, тя изпука, проблесна и се счупи. Сърцето ѝ се сви. Лошо начало на лош ден. Втората кибритена клечка едва проскърца и угасна. Третата се пречупи. Четвъртата лумна ярко и изгоря без следа. Петата се протри без резултат. Нямаше повече клечки.

Аури поседя известно време в мрака. И преди се беше случвало така. Не и в последно време, но тя не беше забравила. И преди беше седяла така, празна като яйчена черупка. Когато в яростния мрак неговата песен за пръв път докосна празното ѝ натежало сърце. Тогава, когато все още не ѝ беше дал това чисто ново, сладостно и съвършено име. Като частичка от слънцето, която винаги беше до нея. Като къшей хляб. Като цвете в сърцето ѝ.

Споменът за това ѝ помогна да се изправи. Знаеше как да стигне до нощното си шкафче. В легенчето имаше прясна вода. Щеше да си измие лицето, ръцете и...

Но нямаше сапун. Беше свършил. А всички останали калъпи бяха на мястото си в Пекарната.

Тя отново седна на пода, близо до леглото си. Затвори очи. Така вцепенена, с оплетените си коси и самотното си сърце, тя едва не остана на мястото си.

Но той щеше да дойде. Щеше да бъде сладък и смел, и съсипан, и мил. Щеше да носи дарове и да бъде сръчен, и щеше да знае толкова малко за толкова много неща. Щеше да бъде на нож срещу света, но при все това...

Три дни. Щеше да дойде чак след три дни. И след цялото това време и лутане тя все още не беше успяла да намери подходящ подарък за него. Въпреки всичко, което знаеше за нещата, тя така и не беше усетила какво би трябвало да му поднесе.

Нямаше нито подходящ подарък, нито каквото и да било за споделяне. Не можеше повече така. Затова Аури събра сили и бавно се изправи на крака.

Три пътя водеха вън от Покривалото. Коридорът беше обвит в мрак. Портата беше обвита в мрак. Вратата беше обвита в мрак и затворена, пуста, незначителна.

Тогава самичка и без светлинка, която да ѝ показва пътя, с бавни и внимателни стъпки Аури премина през коридора и пое по дългия и мъчителен път към Дървото.

Мина през Несветлото, като леко опипваше стените с ръце, за да намери правилния път. Заобиколи отдалеч, защото беше твърде опасно да преминава през Подскоците без никаква светлина. Стигна до Берилното, но по средата се спря и се обърна назад, защото се уплаши да не се озове пред Черната дузина. Мракът наоколо беше притихнал и

студен като басейна под краката ѝ. Точно днес нямаше сили да мисли и за това.

Оставаше единствено влажният и плесенясал път през Стъргалото. И не стига това, ами единствената пътечка през Мрачините беше ненужно тясна и задушена от паяжини. Оплитаха се в косата ѝ, лепнеха и я вбесяваха.

Но в крайна сметка тя успя да стигне до Дървото. Посрещна я тихото ромолене на водата в кладенеца — и едва тогава си спомни, че е ужасно изгладняла. Взе кибритените клечки, които бяха останали на полиците, и запали спиртната си лампа. Ярката светлина заслепи очите ѝ; дори когато привикнаха с игривото жълтеникаво пламъче, всичко останало в стаята все още изглеждаше странно и неспокойно.

Тя прибра останалите пет кибритени клечки в джоба си и отпи глътка вода от кладенчето. На странната трепкаща светлина полиците изглеждаха по-празни от всякога. Тя изплакна ръцете, лицето и краката си в леденостудената вода. Сетне седна на пода и малко по малко започна да си отхапва от рязката. След нея изяде и последната останала смокиня. Мъничкото ѝ лице беше угрижено. Въздухът беше наситен с миризмата на индийско орехче.

Обляна в трепкаща светлина и цялата покрита с лепкави паяжини, Аури се отправи към Пекарната. Днес по нищо не приличаше на пещ. Беше потисната и навъсена като обикновена изоставена фурна.

Тя мина покрай меките тръби и след още няколко завоя се озова пред малката тухлена ниша, така подходяща за сушенето на скъпоценния ѝ сапун. Да изсъхва, но без да се нагрива. И...

Нямаше сапун. Сапунът ѝ беше изчезнал.

Не. Сигурно ѝ се привиждаше заради треперливата светлина на спиртната лампа. Така странна и жълтеникава. Хвърляше сенки навсякъде. Сякаш променяше Онова долу. Не можеше да ѝ се има доверие. Това със сигурност беше някоя друга празна тухлена ниша.

Тя се обърна и като мина по същия път, по който беше дошла, се върна във Въгленчето. Сетне тръгна обратно, като внимателно отброяваше завоите. Наляво и надясно. Наляво и пак наляво, а сетне надясно.

Не. Това наистина беше Пекарната. Това наистина беше нейната ниша. Но в нея нямаше нищо. Нямаше го чувалчето от зебло. Нямаше ги безупречните калъпи съвършен летен сапун. Въпреки изгарящата жегга Аури усети лед в корема си. Да не би в нейното Онова долу да има някой друг? Да не би някой да размества нещата? Да не би да разбърква всичко онова, което тя години наред бе подреждала с толкова усилия?

Разтревожена и обърквана, тя започна да търси наоколо и да осветява с лампата си всяко ъгълче или сянка. Само след десетина крачки намери чувалчето от зебло, разкъсано на парчета. Сред аромата на канела се носеше миризмата на мускус и урина. На една нацърбена тухла беше останало снопче козина, което се беше отскубнало от малкия и чевръст звяр.

Аури застина на място. Рошава и лепкава. Мъничкото ѝ лице се вцепени, огрявано от трепкащата жълтеникава светлина. Сетне устата ѝ се изкриви от ярост. Погледът ѝ стана суров. Някакво нещо беше изяло нейния съвършен сапун.

Тя протегна ръка и с два пръста вдигна снопчето козина. Движенията ѝ бяха изпълнени с толкова ярост, че се страхуваше да не прекали и да пречупи света на две. Осем калъпа. Сапун за цяла зима. Нещо беше изяло всичкия съвършен сапун, който беше направила сама. Беше се осмелило да дойде тук, където беше мястото на сапуна, и да го изяде целия.

Тя тропна с крак. Пожела си лакомото същество да има разстройство цяла седмица. Пожела си да му изтекат вътрешностите, а сетне да пропадне някъде дълбоко, да загуби името си и да умре само и празно в гневния мрак.

Тя хвърли снопчето козина на земята. Опитва се да прокара пръсти през косата си, но те просто се впримчиха в заплетените ѝ кичури. Суровите ѝ очи за миг се напълниха със сълзи, но тя бързо примигна да ги спре.

Прегряла от жеггата в Пекарната и разярена от тази неправда, тя се обърна и излезе от помещението, а босите ѝ крака гневно шляпаха по каменния под.

Аури избра по-краткия път, за да се върне в Покривалото. Беше цялата изпоцапана, така че се отби в Сребърната дузина и се потопи в басейна, от което се почувства малко по-добре. Не успя да се изкъпе хубаво. Само да се потопи. Да се изплакне. Освен това беше студено. Но все пак беше по-добре от нищо, макар и съвсем малко по-добре. Лунната светлина се прокрадваше през решетката над главата ѝ. Но беше толкова далечна и мека, че Аури нямаше нищо против.

Тя излезе от водата, изтръска се и изтри с ръце водата от кожата си. И през ум не ѝ минаваше да се върне в Пекарната, за да се изсуши. Не и днес. Загледа се в лунната светлина, която се процеждаше през решетката над нея, и тъкмо започна да изцежда водата от косата си, когато го чу. Лек плясък. Скимтящо цвърчене. Звукът на тревогата.

Тя затича ужасено във всички посоки. Понякога някое създание се озоваваше изгубено в Дузината и докато пиеше вода от басейна, цопваше в него.

Не си пое дъх, преди да го намери. Проклетата трепкаща лампа повече пречеше, отколкото помагаше. Колкото и да се ослушваше, нямаше как да се ориентира сред многобройните звуци, които ехото разнасяше между тръбите и водата.

Най-сетне го откри. Мъничко същество, което скимтеше и вяло махаше с крачетата във водата. Беше почти новородено и тъкмо беше започнало да излиза само. Аури се хвана за една метална подпора и се наведе над водата, като вдигна другата ръка над главата си и изпъна единия си крак назад, за да запази равновесие. Приличаше на балерина. Ръката ѝ описа внимателен полукръг, потопи се във водата и внимателно извади мъничкото подгизнало същество...

А то я ухапа. Впи зъбите си право в месестата част на ръката ѝ, между палеца и показалеца.

Аури примигна от болка и издърпа тялото си и малкия мерзавец в ръката ѝ към брега на басейна. Създанието се опитваше да се измъкне и тя беше принудена да го стисне малко по-силно, отколкото ѝ се искаше. Ако паднеше отново във водата, то сигурно щеше да се нагълта с вода и да се удави, преди да успее да го измъкне.

Когато успя да стъпи и с двата крака обратно на каменния под, Аури вдигна ръце пред гърдите си, за да направи клетка за малкия мерзавец. Така нямаше как да носи спиртната лампа и тя се довери на лунната светлина, докато се придвижваше през Старите железници.

Създанието се гърчеше, драскаше по гърдите ѝ и в опитите си да се освободи я ухапа още веднъж — този път по върха на кутрето.

Но тя вече беше намерила най-близката решетка. Вдигна ръка и избута клетото изгубено създание навън. Навън от Онова долу. Там, където му беше мястото нощем — при своите, сред кофите за боклук и калдъръмените улички.

Аури се върна обратно до Сребърната дузина и потопа туптящата си от болка ръка във водата. Раната щипеше ужасно, но честно казано, повече я болеше от наранените ѝ чувства. Беше минала цяла вечност, откакто някой се беше държал толкова грубо с нея.

Името ѝ висеше мрачно и тежко в гърдите, докато си обличаше роклята. Днес не ѝ стоеше както трябва. На жълтеникавата светлина ѝ се струваше, че всичко я наблюдава някак заплашително. Косата ѝ беше в окаяно състояние.

Аури се върна в Покривалото, но избра по-дългия път, така че да избегне Ван и срещата с огледалото си, в което нямаше никакво желание да се оглежда. Щом влезе в Порт, веднага осъзна, че почти нищо не е на правилното си място. Разбира се. Просто денят беше такъв.

Тя тръсна лампата върху масата по-силно, отколкото трябваше, от което пламъкът ѝ подскочи нависоко. Сетне направи всичко по силите си, за да въдвори ред в стаята. Самодивата бутилка да стои така близо до потайностите на книгата с кожена подвързия и неразрязани страници? Не. Мястото ѝ беше сам-самичка в най-отдалечения край на горната полица. Смолата имаше нужда от лично пространство. Бурканът с тъмносините дафинови плодове отиде обратно на масичката в ъгъла. Мъничката каменна фигурка самодоволно се настани върху шкафа за вино, сякаш беше нещо повече от всички останали.

Само чисто новата ѝ пчелна пита си остана на мястото. В стремежа си да се почувства по-добре Аури едва не си отчупи малка хапка от нея. Колкото и да беше егоистично, тя беше напълно способна да го направи. Успя да се въздържа само защото не искаше да я докосва, докато беше в такова отвратително настроение.

Когато вече нямаше какво повече да оправи, взе лампата и влезе в Покривалото. Бързо подреди разпилените кибритени клечки и захвърлената кутия от кедрово дърво, които намери на пода. Зъбното

колело си беше добре. Както и свършеното ѝ листо. И каменната ѝ кутия. И пръстенът от есенно злато. И бурканът от сиво стъкло, пълен с лавандула. Всичко беше наред. Тя почувства как бавно започва да се отпуска.

И тогава видя одеялото си. Нейното свършено одеяло, което самичка беше направила по възможно най-правилния начин. Беше се усукало на леглото, а единият му край беззащитно се беше отпуснал на пода.

Аури стоя дълго време, без да помръдва. Струваше ѝ се, че всеки миг ще се разплаче, но не успя да открие в себе си повече сълзи. Беше пълна с натрошено стъкло и репей. Беше изморена и разочарована от съвсем всичко. И я болеше ръката.

Но не ѝ бяха останали повече сълзи. Затова взе одеялото и го занесе в Талазите. Намери подходяща и чиста медна тръба и го повеси по средата на тунела, така че непрестанното течение развяваше краищата му и го поклащаше напред-назад. Одеялото се изду от вятъра, но нищо повече.

Аури се намръщи и се приближи да свали одеялото от тръбата. Но тъй като беше невнимателна, повея на вятъра угаси лампата ѝ. Наложиха се да използва още една от скъпоценните си кибритени клечки, за да я запали отново.

Щом Талазите отново се обляха в трептящата светлина, Аури взе одеялото, обърна го наопаки и пак го преметна през тръбата. Но не. Нямаше никакво значение от коя страна е сложено.

Сетне тя се изкачи към Старите железници и намери онази решетка, която най-силно обичаше светлината на луната. Бледата ѝ светлина се спускаше от нея като кокичета, като сребърно копие. Аури разстла одеялото си под нея, така че цялото да се окъпе в лунната светлина.

И това не помогна.

Тя върна одеялото обратно по целия път през Отбраното. Занесе го на върха на Чертежите, хвърли го надолу и се наведе да проследи пътя му през лабиринта от жици. Малко преди да падне на дъното, то се закачи на жица и лекичко заподскача нагоре-надолу. Тя го отнесе обратно в Покривалото и го омота около ужасното, противно и инатливо зъбно колело, което просто си стоеше там и златисто злорадстваше, огряно от трепкащата светлина.

Нищо не помогна.

Тъй като не можа да се сети за друго по-подходящо място, което да смекчи обидата, Аури занесе одеялото чак до новия си съвършен салон в Колата. Постла го върху облегалката на дивана. Сгъна го и го сложи върху стола.

Накрая, в пристъп на отчаяние и без капка колебание, тя стисна зъби и разстла одеялото върху пищния червен килим в средата на стаята. Сетне го приглади внимателно с ръце, като внимаваше краищата му да не опират в каменния под. Одеялото почти идеално съвпаднаше с килима. Тя за миг почувства надеждата да се пробужда в...

Но не. И това не помогна. Беше ясно. Беше й ясно още от самото начало. Нищо не можеше да поправи стореното.

Аури се намръщи, грабна неблагодарното одеяло, смачка го на топка и се заизкачва по безименните стъпала. Чувстваше се ненужна като парче похабена животинска кожа. Безполезна като лист хартия, изписан и от двете страни. Дори игривите закачки на новото каменно стълбище не успяха да я разведрят.

Тя се покатери по развалините, прескочи порутената стена и се озова в Тръмното. Заради трепкането на жълтеникавата светлина стаята изглеждаше някак различно. Отвсякъде дебнеха неодобрение и страх.

Тоалетната масичка също й се стори различна. Вече не беше така разпусната. На тази светлина успя да различи склонността й към лошотии и зърна онова, което й пречеше да се държи както трябва. Виждаха се разръфаните краища на безпорядъка.

Но беше твърде мръсна и лепкава, с оплетена коса и празна душа, за да се захване да оправя каквото и да било. Далеч не беше в настроение да се занимава с това неблагодарно нещо.

Вместо това коленичи пред гардероба и постави спиртната лампа на пода до себе си. С опрени в студените камъни колене, тя отвори чекмеджето и вътре намери меките, грижливо сгънати чаршафи.

Аури затвори очи. Пое си дълбоко дъх и сетне го изпусна.

Без да отваря очи, тя грубо натъпка одеялото в чекмеджето. Сетне постави ръката си върху най-горния чаршаф. Да. Така беше добре. Дори без да поглежда, тя усети сладостта му. Пръстите й погалиха меката повърхност...

Аури дочу леко припукване и долови миризмата на горяща коса.

Тя подскочи назад и както беше на четири крака, с всички сили запълзя заднешком, колкото се може по-далече от безмилостния жълтеникав пламък. Пипна косата си и откри, че са опърлени само няколко кичура, но от това не се почувства по-добре. Понеже беше твърде ядосана, за да се държи възпитано, отиде до гардероба, грабна одеялото и бясно затръшна чекмеджето.

А сетне, докато се катереше по срутената стена, без да иска, удари пръстите на крака си в стърчащ камък. Не изпусна лампата си, но съвсем за малко. Вместо това само извика от болка и едва успя да запази равновесие.

Аури се тръшна на пода, като стискаше крака си. И едва тогава осъзна, че е изпуснала одеялото си. То лежеше проснато на голия каменен под. Тя стисна зъби толкова силно, че се уплаши да не ги счупи.

Остана така доста дълго време, сетне събра нещата си и се помъкна обратно към Порт, където яростно натъпка одеялото в шкафа за вино. След като това щеше да бъде новото му място. След като така стояха нещата.

Аури прекара доста време на стола си за умуване, вперила поглед в медното зъбно колело. На жълтеникавата светлина то изглеждаше бляскаво, топло и медено. Но за нея това нямаше никакво значение. Все едно то беше виновно за всичко. Все едно всичко се беше объркало заради него.

В крайна сметка ѝ омръзна да се сърди. В крайна сметка се успокои достатъчно, за да осъзнае истината.

Не можеш да спреш прилива, нито пък да обърнеш посоката на вятъра. Ами ако се разрази буря? Всяко момиче трябва да може да се вземе в ръце и да се пребори, а не да си плюе на петите. Как да не обърка всичко, като е такава?

Беше се отклонила от правилния начин, по който се вършеха нещата. Първо трябва да се погрижиш за себе си. Сетне за дома си. А сетне и за твоето късче от небето. А след това...

Всъщност тя не знаеше какво трябва да стане след това. Но тайничко се надяваше, че след това светът ще започне да се грижи сам

за себе си, точно като един добре сглобен и смазан часовников механизъм. Точно това се надяваше да се случи. Защото, честно казано, понякога се чувстваше просто безсилна. Беше ѝ омръзнало да върши всичко сама. Да бъде единствената, която поддържа правилния ред на нещата.

И все пак трябваше да избере дали да се дразни, или да действа. Затова се изправи и изплакна лицето, ръцете и краката си. Нямаше сапун, разбира се. Не можа да се измие както трябва. Това по никакъв начин не ѝ помогна да се почувства по-добре. Но какво друго можеше да направи?

Вдигна лампата към устните си и духна жълтото езиче на пламъка. Мракът нахлу в стаята и я изпълни изцяло, а Аури се покатери на тясното си голо легло.

Дълго лежа в мрака, без да заспи. Беше изморена, рошава, гладна, опустяла. Душата и умът ѝ бяха изтощени. Но въпреки това сънят не я спохождаше.

Отначало си помисли, че е заради самотата. Или пък заради студа, който не я оставяше да затвори очи и да се отпусне. А може би беше заради болката от двете ухапвания по ръката ѝ...

Но не. Нито едно от тези неща не беше повече от онова, което заслужава. Нито едно от тези неща не беше достатъчно, за да я накара да лежи с широко отворени очи през нощта. Беше свикнала да заспива и с по-страшни неща. Едно време, когато той все още не беше дошъл. Едно време, когато все още нямаше това ново и сладко име.

Не. Тя знаеше какъв е проблемът. Измъкна се от леглото си и извади една от малкото ѝ останали кибритени клечки. Клечката се запали още от първия път и червеният ѝ пламък огря бялата усмивка на Аури.

Тя запали спиртната лампа и я занесе в Порт. Сетне виновно извади одеялото си, което беше натъпкала в шкафа за вино. Внимателно го разстла на масата, за да му се извини. Наистина съжаляваше. Знаеше, че не бива да прави така. Лошотията никога не помага на света да се върти както трябва.

Аури внимателно сгъна одеялото с нежните си ръце. Събра въгълчетата му в идеален квадрат. Сетне му намери подходящо място на полицата с книгите и му донесе гладкия сив камък, който да му прави компания. Нощите бяха студени и одеялото щеше да ѝ липсва. Но то се

чувстваше добре тук. Нима не заслужава да бъде щастливо? Не заслужава ли всичко да бъде на правилното си място?

И все пак тя мъничко си поплака, докато оставяше одеялото на полицата.

Върна се в Покривалото и седна на леглото си. Сетне отново отиде до Порт, за да провери дали не е объркала всичко, като се беше разплакала там преди. Но не. Тя погали одеялото, за да го успокои. Беше си на мястото. Беше щастливо.

Щом се върна в Покривалото, Аури се разходи из пустата стая, за да огледа дали всичко си е на мястото. Столът ѝ за умуване си беше наред. Кутията от кедрово дърво беше плътно облепната до стената. Паничката на Фоксен и капкомерът си стояха кротко върху полицата над леглото. Зъбното колело беше в нишата си в стената, безразлично към целия свят.

Огнището беше празно: чисто и подредено. Върху нощното ѝ шкафче стоеше нейната мъничка сребърна чашка. Върху огнището беше нейното съвършено жълто листо. Нейната малка, но здрава каменна кутийка. Нейният буркан от сиво стъкло, пълен с блага изсушена лавандула. Нейният пръстен от сладко и топло есенно злато.

Аури докосна всяко едно от тях, за да се увери в истинността им. Бяха точно такива, каквито трябва да бъдат, без никакви колебания. Бяха от чудни по-чудни.

Но въпреки всичко това тя се чувстваше обезпокоена. Тук, на съвършеното си място.

Хукна към Участъка, върна се с метла и започна да мете пода на Покривалото.

Отне ѝ час. Не защото беше толкова мръсно. Просто Аури измете бавно и старателно. А и подът никак не беше малък. Тя вече дори не се замисляше за това, защото Покривалото нямаше нужда от особени грижи. И все пак то си беше доста голяма стая.

Това си беше нейното място, то я обичаше и тя се чувстваше у дома си, като зрънце грах в съвършената си шушулка. Но въпреки това подът си беше доста голям.

След като почисти, Аури върна метлата на мястото ѝ. На път за Покривалото тя се отби в Порт, за да провери как се чувства одеялото. Изглеждаше добре, но за всеки случай тя постави до него и самодивата бутилка. Беше ужасно да се чувстваш самотен.

Тя се върна в Покривалото и остави спиртната лампа на масата. Извади трите останали кибритени клечки от джоба си и също ги сложи на масата.

И докато седнаше на ръба на леглото, изведнъж разбра кое не е на мястото си. Тя самата не беше на себе си. Беше видяла нещо в Тръмното и не го беше оправила. Спомни си за тоалетната масичка с тройното огледало и сърцето ѝ потрепна от докосването на чувството за вина.

И въпреки това. Тя вече нямаше сили в себе си. Беше изпълнена с умора и болка. Може би само този път...

Аури се намръщи и яростно поклати глава. Понякога можеше да бъде толкова проклетата. Само изискваше. Сякаш редът на нещата зависеше от нейното настроение. Сякаш самата тя имаше някаква стойност.

Тя се изправи и бавно се отправи към Тръмното. Спусна се през Кръмбълдън. Мина през Колата. Прекоси съвършенството на Анулет и се изкачи по безименното стълбище.

След като прескочи срутената стена, застана пред тоалетната масичка и я огледа внимателно на трепкащата светлина. И малко по малко почувства как радостта се връща в сърцето ѝ. Игривата светлина се отразяваше в трите огледала и от нея безбройните малки сенки подскачаха по стъклените бутилки.

Аури се приближи и се вгледа още по-внимателно. Никога нямаше да го забележи, ако не беше жълтеникавата трепкаща светлина. Тя мина отляво, сетне отдясно, така че да огледа всичко от всички страни. Наклони глава и застана на колене, така че очите ѝ да се изравнят с нивото на тоалетната масичка. На лицето и внезапно изгря слънчева усмивка.

Седна с изправен гръб на ръба на стола пред тоалетната масичка. Стараеше се да не поглежда в огледалото, защото не искаше да остави лошо впечатление. С тази заплетена коса, зачервени очи и мръсно лице. Толкова слаба. Толкова бледа. Не беше никаква дама. Вместо това тя отвори двете чекмеджета и ги огледа внимателно, като остави сенките на жълтеникавата светлина да си поиграят на воля в тях.

След няколко минути Аури кимна на себе си. Извади двете ръкавици от дясното чекмедже и ги постави до кутийката с руж пред огледалото. Сетне извади двете чекмеджета докрай и смени местата

им. Известно време остана така, като усърдно отваряше и затваряше чекмеджетата.

Сред бутилките и дрънкулките върху тоалетната масичка цареше пълен безпорядък. Въпреки това почти всичко си беше на мястото. Изключение правеха четката за коса, която Аури прибра до носните кърпи в лявото чекмедже, и малка златна брошка с две птички в полет, която скри зад сгънато ветрило.

След това единствено синята бутилка от фино стъкло с усукана сребърна тапа не беше на мястото си. Както повечето бутилки, и тя беше паднала настрани. Аури я изправи, но това не беше достатъчно. Опитва се да я сложи в някое от чекмеджетата, но мястото ѝ не беше там.

Взе я в ръка и се заслуша в звъntenето на течността в нея. Сетне несигурно огледа цялата стая. Отвори чекмеджетата на тоалетната масичка, но пак ги затвори. Сякаш за бутилката нямаше подходящо място.

Аури я разклати в ръката си и почука с нокът по нея. Светлосиньото стъкло беше фино като яйчена черупка, но и доста прашно. Тя внимателно излъска малката бутилка, като се надяваше с това да я направи малко по-дружелюбна.

Вече почистена, бутилката блещукаше като сърцето на някое отдавна забравено ледено божество. Докато я въртеше в ръцете си, Аури забеляза мъничките букви, гравирани върху дъното ѝ. Надписът гласеше: „На моята опияняваща Естер“.

Аури запуши устата си с ръка, но не успя да сподави кикота си. Тя невярващо поклати глава, бавно махна сребърната тапа и подуши съдържанието на бутилката. И тогава избухна в искрен, гърлен смях. Беше ѝ толкова смешно, че едва успя да върне тапата на мястото ѝ. Цяла минута по-късно, докато слагаше бутилката в джоба на роклята си, Аури все още се кискаше.

Усмивката не слезе от лицето ѝ по целия път надолу по безименното стълбище, чак до Порт, където внимателно постави бутилката на една от полиците. Бутилката си избра местенце точно до книгите, което беше чудесно, защото така щеше да прави компания на одеялото и на самодивата бутилка.

Аури с усмивка се покатери на мъничкото си свършено легло. Да, то беше и студено, и пусто. Но просто така стояха нещата. Тя

знаеше по-добре от всеки друг, че си струва всичко да се прави както трябва.

ЯСЕН, ПЕПЕЛ И ЖАР

Когато Аури се събуди на петия ден, Фоксен вече беше в доста по-ведро настроение.

Така беше най-добре. Имаше толкова много неща за вършене.

Тя лежеше в тъмното и се чудеше какъв ли ще бъде днешният ден. Някои дни бяха горди и гръмки. Разразяваха се като гръмотевични бури. Други бяха изискани и изящни като ръчно написана картичка върху сребърен поднос.

Имаше и свенливи дни. Те не се обявяваха. Вместо това чакаха някое грижовно момиче да ги намери.

Днес беше точно такъв ден. Толкова свенлив, че не смееше дори да почука на вратата ѝ. Дали беше ден за повикване? Или ден за изпращане? Може би ден за правене? Или пък ден за поправяне?

Тя не беше сигурна. Щом Фоксен успя да се разсъни достатъчно, Аури отиде до Крановете и донесе прясна вода за легенчето си. Сетне се върна в Покривалото и изплакна лицето, ръцете и краката си.

Нямаше сапун, разбира се. Това беше първото нещо, с което щеше да се захване днес. Тя далеч не беше толкова суетна, че да иска да се опълчи на света. И все пак можеше да използва онова, което светът вече ѝ беше предоставил. Имаше достатъчно, за да си направи сапун. Това беше позволено. Това беше нейно право.

Най-напред тя запали спиртната лампа. Меката синкава светлинка на Фоксен се сля с жълтеникавия пламък и необузданото подскачане на трепкащите сенки утихна.

Аури махна капака на димоотвода и внимателно запали огън с купчината сухи дърва, които беше намерила преди няколко дни. Съчките бяха чудесни. Имаше ясен, бряст, глог. Почти веднага лумна весел огън.

Тя го погледа малко, сетне се извърна. Щеше да гори още дълго време. Точно както магистър Мандраг обичаше да казва: девет десети от химията е чакане.

Но тя имаше с какво да запълни времето, докато чака. Първо слезе до Дървото. Оттам донесе малката медна тенджерка и напуканото глинено гърненце. Прибра в джоба си празното ленено чувалче. Сетне огледа маслото в кладенчето, намръщи се, поклати глава и го остави на мястото му, защото твърде добре познаваше острия му характер.

Вместо това тя взе от ледената вода твърдата бяла бучка лой, подуши я с любопитство и се усмихна. Сетне прибра и малкия железен триножник. Взе и чувалчето със сол.

Вече се канеше да си тръгва, когато спря и погледна сребърната купа, пълна с индийски орехчета. Така необикновени и редки. Така изпълнени с копнеж по далечни земи. Тя взе едно орехче и прокара пръстите си по опияняващата му повърхност. Поднесе го към лицето си и вдъхна аромата му. Мускус и магарешки бодил. Ухаеше на завеса в бордей — плътно, червено и изпълнено със загадки.

Аури колебливо затвори очи и наклони глава настрани. Розовото връхче на езика ѝ срамежливо се подаде и докосна непознатия кафеникав плод. Аури остана неподвижна като камък. Сетне, без да отваря очи, погали гладкото индийско орехче в устните си. Нежно, внимателно и замислено. Съвсем не като целувка.

Измина един дълъг миг, сетне лицето ѝ се озари от широка и радостна усмивка. Очите ѝ светнаха като слънца. Да. Да, да. Точно тона ѝ трябваше.

Гравираната сребърна купа не беше никак лека, затова Аури се върна специално за нея и с две ръце я отнесе до Покривалото. Сетне отиде до Непрогледното и донесе намръщението каменно хаванче. Донесе и две бутилки от Камбаните. Претърси пода на Десетките и намери няколко изсъхнали борови иглички. Занесе и тях в Покривалото и ги сложи на дъното на спуканото глинено гърненце.

Когато беше готова с всичко това, клонките в огнището вече се бяха превърнали в пепел. Тя я събра на купчинка и хубаво я натъпка в спуканото глинено гърненце.

Сетне отиде да изплакне саждите от ръцете си. Изплакна лицето и краката си.

Направи нова клада и я запали. Постави бучката лой в тенджерката. Сетне постави тенджерката до огъня, така че да се разтопи. Добави сол. И се усмихна.

Отиде отново до Дървото и донесе жълъдите, които беше събрала, както и един голям плосък тиган. Обели жълъдите и ги запържи, като ги подхвърляше леко в тигана. Поръси ги със сол и ги изяде един по един. Някои бяха горчиви. Някои бяха сладки. Някои почти нямаха вкус. Просто така стояха нещата.

След като ги изяде всичките, тя отиде да провери тенджерката и видя, че бучката лой не се е разтопила. Дори наполовина. Затова се зае с индийските орехчета. Едно по едно тя ги натроши в старото каменно хаванче. Стриваше ги на ситен прашец и сетне го изсипваше в бурканчето. От хаванчето — в бурканчето. От хаванчето — в бурканчето. Хаванчето беше мрачно, строго и неумолимо. Но след като не се беше къпала от два дни, настроението на Аури напълно отговаряше на характера му.

Щом приключи с индийските орехчета, тя се приближи до огъня и отмести медната тенджерка. Започна да бърка и да прецежда горещата лой, докато не се разтопи напълно. Сетне остави тенджерката настрана, за да изстине. След това отиде до медната тръба в Берилното и донесе малко прясна вода. Напълни спиртната лампа от бляскавия стоманен кран в Участъка.

Когато се върна, огънят отново беше угаснал. Тя събра пепелта и я натъпка в спуканото глинено гърненце.

Сетне изплакна саждите от ръцете си. Изплакна лицето и краката си.

Аури запали огъня за трети и последен път и отиде да огледа полиците си в Порт. Донесе бутилката на Естер и я сложи при останалите неща до огнището. Донесе и зрънцата самодивска зеленика.

Сетне донесе буркана с тъмносините дафинови плодове. С огромно разочарование установи, че мястото му не е там. Колкото и да се опитваше, не успя да накара буркана да застане мирно при другите неща до огъня. Не му хареса дори мястото над огнището.

Аури си помисли, че това затруднение не е честно. Дафиновите плодове щяха да подхождат чудесно. Тази сутрин се беше сетила първо

за тях. Щеше да стане чудесен сапун. Подхождаха си като ръка в ръка. Само трябваше да добави...

Но не. За тях нямаше място. Това поне беше ясно. Просто нямаше как да се разбере с това твърдоглаво нещо.

Колкото и да се дразнеше, Аури знаеше, че не може да промени насила начина, по който е устроен светът. Името ѝ отекваше като болезнено ехо в душата ѝ. Беше мръсна и цялата ѝ коса беше заплетена. Би било пълна лудост. Тя въздъхна и занесе буркана с тъмносините дафинови плодове обратно на полицата му в Порт, където той остана спокоен и доволен.

Сетне тя седна на топлите, гладки каменни плочи на пода в Покривалото. Настани се пред огнището и подреди около себе си импровизираните си инструменти.

Пепелта в спуканото глинено гърненце изглеждаше точно такава, каквато трябваше да бъде. Фина и нежна. Пепелта от дъб далеч не беше толкова податлива на обработка. Брезата беше горчива. Не, това тук беше съвършената комбинация. Ясен, бряст и глог. Подхождаха си прекрасно, без да си пречат или да влизат в пререкания. Ясенът беше горд, но добре възпитан. Брястът беше изчистен, но не и непристойно лишен от цветове, особено за нея.

А глогът... хм. Аури леко се изчерви при мисълта за него. Беше достатъчно да се каже, че с цветове или не, тя си оставаше жизнена млада дама, а съществуваше и такава нещо като прекалена благопристойност.

Тя продължи с бутилката на Естер. От нея лъхаха игривост, откраднати мигове и аромат на селас. Чудесно. Имаше нужда точно от нещо крадливо.

Индийското орехче беше някак далечно и непознато. И изпълнено с морска пяна. Какъв очарователен акцент. Така съществен. Загадка и гатанка на едно и също място. Но това не я притесняваше особено. Знаеше, че някои неща е по-добре да бъдат запазени в тайна.

Тя надникна в тенджерката, която беше оставила да се изстудява, и видя, че разтопената лой е започнала да се втвърдява. Беше обгърнала стената до кръгло дъно на тенджерката, така че наподобяваше тънък полумесец. Аури се усмихна. Разбира се. Все пак я беше открила на светлината на луната. Нямаше как да не следва нейната форма.

Но когато се вгледа по-отблизо, усмивката ѝ избледня. Лойта беше чиста и силна, но в нея вече нямаше ябълки. Бяха останали да бушуват само ярост и яд. Беше разгневена като гръмотевична буря.

Не, така нямаше да се получи. Все пак не можеше да се мие с ярост ден след ден. А след като нямаше да има дафинови плодове, които да я удържат... Явно щеше да ѝ се наложи да изтегли гнева. Ако не го стори, сапунът ѝ щеше да бъде най-малкото провал.

Аури се върна в Порт и се огледа. Изборът беше доста лесен. Тя взе пчелната пита и отхапа една-единствена хапка от нея. Затвори очи и се остави да настръхне от сладостта ѝ. Не можа да се стърпи да не се разкикоти, докато я облизваше от устните си; главата ѝ почти се завъртя от дара на пчелите, който усещаше в себе си.

След като беше изсмукала цялата сладост от нея, Аури изящно изплю бучката восък в ръката си. Сетне я завъртя, докато я направи меко, заоблено мънисто.

Тя взе тенджерката с разтопената лой и отиде в Тръмното. Там луната беше майчински настроена и мило надничаше през решетката. Нежната ѝ светлина се сипеше леко като перца и целуваше каменния под на Онова долу. Аури седна до кръга от сребриста светлина и внимателно положи тенджерката в него.

Докато се изстудяваше, разтопената лой беше образувала тънък бял пръстен от вътрешната страна на стената на медната тенджерка. Аури кимна на себе си. Три кръга. Съвършени За питане. Винаги беше по-добре да бъдеш нежен и мил. Винаги беше ужасно да се опитваш да насилваш света.

Тя завърза мънистото от пчелен восък на връв и го пусна в средата на все още горещата лой. Минаха няколко мига, сетне тя се отпусна, когато видя как започна да действа веднага, като магия. Почувства как яростта се събира, как се устремява към восъка като мечка, тръгнала на лов за мед.

Докато сребърният кръг от лунна светлина остави медната тенджерка и продължи по пътя си, и последната капка гняв беше изтеглена от разтопената лой. Беше най-умелото изтегляне, което би могъл да направи човек.

Сетне Аури отнесе тенджерката в Дървото и я положи във ваничката с ледена течаща вода. Бърза като щурче, тя изстина и се сгъсти, така че образува плосък бял диск, дебел два пръста.

Аури внимателно го вдигна от дъното на тенджерката и изля златистата вода, която беше останала под него. Забеляза, че в нея има следа от сънливост, там бяха и всичките ябълки. Жалко. Но нямаше какво да направи — понякога нещата стоят така.

Восъчното мънисто кипеше от гняв. Сега, когато яростта беше изтеглена на свобода, Аури осъзна, че е била много по-силна, отколкото си мислеше. Беше истински бяс, натежал от греха на преждевременната смърт. Беше яростта на майката заради малките мечета, останали сами на света.

Аури въздъхна от облекчение, че мънистото е увиснало на връвта. Никак не ѝ се искаше да го докосва с ръце.

Бавно и мълчаливо тя го прибра в една дебела стъкленица и го запечата плътно, много плътно. Сетне го отнесе в Предела. О, колко внимателно го носеше само. О, колко внимателно го остави на високата каменна полица. Зад стъклото. Там щеше да бъде на най-сигурно място.

Когато се върна в Покривалото, третият и последен неин огън се беше превърнал в пепел. Тя отново я събра. Пепелта препълни пропуканото глинено гърненце.

Тя изплакна саждите от ръцете си. Изплакна лицето си и краката си.

Вече всичко беше готово. Аури се усмихна и седна на топлия каменен под, подредила всичките си неща около себе си. Отвън изглеждаше спокойна и умиротворена, но отвътре танцуваше при мисълта за новия си сапун.

Сложи тенджерката на железния триножник. Под него постави спиртната лампа, така че горещият ярък пламък да целува медното ѝ дъно.

Първо взе съвършения диск чиста бяла лой. Беше здрав, с остро очертани ръбове и прекрасен като луната. Една част от нея — една палава, немирна частица — искаше да натроши диска на парчета, за да се разтопи по-бързо. Така по-скоро щеше да се сдобие с нов сапун. Така щеше да може да се измие, да срещи косата си и най-сетне да се погрижи за себе си след толкова много време...

Но не. Тя леко положи диска в тенджерката, като внимаваше да не го обиди. Остави го в чистата, съвършена форма на кръг. Търпение и благоприличие. Това беше единственото пристойно нещо, което можеше да направи.

След това пепелта. Тя сложи пропуканото глинено гърненце върху ниска, дебела стъкленница. Сетне сипа от бистрата, чиста вода върху тях. Водата се процеди през пепелта и се зае да кап-кап-капе през пукнатината на дъното на гърненцето, оцветена в опушеното червено на кръв, кал и мед.

Когато се отрониха и последните капки, Аури вдигна стъкленницата с вода от пепелта над главата си и видя, че е най-хубавата, която е правила някога. Беше пепелявочервена, като залез. Беше тържествена и изискана, готова да се промени. Но под всичко това, в течността имаше и намек за разточителство. В нея се съдържаша всички благини на изгорялото дърво, а в добавка към тях и безброй хапещи лъжи.

В някакъв смисъл това щеше да бъде достатъчно. От разтопената лой и водата от пепелта щеше да стане приличен сапун, който да върши работа. Но в него нямаше да има ябълки. Нямаше да има нищо сладко или мило. Щеше да бъде твърд и хладен като креда. Да се къпе с него щеше да бъде същото, като да се къпе с някоя безразлична тухла.

Така че да, в някакъв смисъл това щеше да бъде достатъчно, за да се направи сапун. Но колко ужасно би било, нали? Колко ужасно би било да живее по този начин, обградена от рязката остра безплодност на нещата, които са достатъчни — и нищо повече от това?

Седнала на топлия, гладък под на Покривалото, Аури потръпна при мисълта да живее в такъв безрадостен свят. В който няма нищо съвършено. Нищо красиво и истинно. О, не. Тя беше твърде мъдра, за да живее по този начин. Огледа се и се усмихна, когато видя всичките си разкошни неща. Имаше съвършеното си обично листо и лавандулата. Носеше любимата си рокля. Казваше се Аури и нейното име беше като бляскаво кюлче злато, което винаги носи в себе си.

Затова тя извади сребърната тапа от леденосинята бутилка и наля парфюма в старателно стритите на прах индийски орехчета. Уханието на цветовете на селас изпълни стаята, сладко и леко на фона на хапливата лютивина на орехчетата.

Аури се усмихна и ги разбърка със съчка, а сетне изля гъстата, влажна, неравна маса в лененото чувалче, което беше пъхнала в стъкленица с широко гърло. Взе две пръчки, за да усуче краищата на чувалчето, и се зае да изстиска плата, като го въртеше в противоположни посоки, докато от него не започна да излиза гъста, тъмна мазна течност, която прокапа в стъкленицата. Капеше едва-едва. Излезе само една супена лъжица. Сетне две. Сетне три.

Тя продължи да върти пръчките, свила устни, за да се съсредоточи. Лененото чувалче се усукваше все по-силно. Тъмната течност се надигаше, натежаваше на капки и се отронваше. Отново и отново.

На Аури неволно ѝ се прииска да разполага с истинска преса. Иначе се губеше толкова много. Тя се напрегна да завърти пръчките още малко, хвана ги по друг начин и успя да направи още половин завъртане. Стискаше зъби от усилието, а кокалчетата на ръцете ѝ бяха побелели. Още една капка. Още три. Още десет.

Ръцете ѝ се разтрепериха и тя неволно погледна към обкованата с желязо врата, която водеше към Предела.

Но извърна поглед. Понякога беше лоша, но не беше чак толкова лоша. Да ѝ се прииска нещо, беше просто фантазия, нищо повече. Но да притисне и да огъне света, за да се подчинява на нейните желания, би било съвсем друго.

Най-сетне ръцете ѝ се разтрепериха толкова силно, че не издържаше повече. Тя въздъхна, отпусна се и освободи пръчките от чувалчето, като го обърна над един плитък тиган. Кюспето от индийско орехче вече не беше тъмна, неравна маса, а беше станало бледо и трошливо.

Аури вдигна стъкленицата и огледа гъстата лепкава течност, прозрачна като кехлибар. Беше прелестна, прелестна, прелестна. Не приличаше на нищо друго, което беше виждала през живота си. Беше натежала от тайни и морска пяна. Беше наситена с мистерии. Беше изпълнена с мускус и шепот, с тетрадеканова киселина.

Беше толкова прекрасна, че безумно ѝ се искаше да има още от нея. В стъкленицата се беше събрала едва една шепа. Тя хвърли поглед към тигана и си помисли дали да не изстиска кюспето с ръце, за да събере още няколко скъпоценни капки...

Но когато протегна ръка към него, откри, че по някаква причина не иска да докосва ронливата маса с голата си беззащитна кожа. Тя спря и наклони глава, за да огледа по-внимателно бледото, сиво, трошливо кюспе — и коремът ѝ се сви на възел, когато осъзна какво вижда.

Беше пълно с писъци. С безкрайни дни, в които отекват тъмnochервени писъци. Преди писъците бяха скрити под всички други мистерии, но сега, когато сладостта на селас беше отнесла мистериите със себе си, Аури виждаше писъците ясно като бял ден.

Тя вдигна стъкленицата и огледа кехлибарения малц. Но не. Беше същият като преди. В него нямаше писъци, скрити между мистериите и малца. Беше все така съвършен.

Аури си пое дъх дълбоко, на пресекулки, когато видя това. Остави стъкленицата и внимателно положи лененото чувалче и двете си пръчки за усукване в плиткия тиган, до ужасяващото кюспе. Опитваше се да не ги докосва повече, отколкото беше наложително, само с върховете на пръстите си, все едно бяха отровени.

Не искаше това нещо да бъде близо до нея. Никаква част от него. Вече знаеше. Знаеше за червеното. Знаеше повече за писъците, отколкото искаше да знае.

По челото ѝ беше избила пот, когато вдигна тигана с две ръце и се обърна към портата. Сетне спря, преди да направи една-единствена крачка към добре подредения Порт. Не можеше да го държи там. Кой знае какъв хаос ще донесе със себе си? Писъците не са добри съседи.

Тогава Аури се обърна към коридора. Направи още една крачка и отново спря, защото не знаеше къде да отиде. В Талазите, където вятърът щеше да разнесе писъците навсякъде из Онова долу? В Дървото, където щяха да продължат да тлеят като въглени, толкова близо до нейните тенджери, тигани и скъпоценни грахови зърна...?

Но не. Не, не.

Затова Аури се обърна за последно. Обърна се към последния път, който водеше вън от Покривалото. Обърна се към обкованата с желязо врата и отнесе лененото чувалче в Предела.

Когато се върна, Аури изплакна лицето си. Изплакна ръцете и краката си.

Направи една крачка към триножника и медната тенджерка, но спря. Върна се до легенчето си. Изплакна лицето си. Изплакна ръцете и краката си.

Повече от всичко друго искаше да има сапун. Искеше да седне и да довърши онова, което беше започнала. Беше толкова близо до края. Но първо забърза към Порт, за да бъде съвсем наистина сигурна как стоят нещата. Приглади одеялото с две ръце. Докосна плоския сив камък. Върна самодивата бутилка обратно на мястото ѝ. Пипна книгата с кожена подвързия и я отвори, за да се увери, че всичките ѝ страници са все така неразрязани. Бяха. Но когато погледна отново към полицата, тя забеляза, че камъкът съвсем се е разместил. Опита се да го върне на правилното му място, но не можеше да види правилната му форма и не можеше да определи как трябва да стоят нещата и дали това място е правилното за него. Както и на меда. Искеше мед, но не биваше да...

Тя разтърка очи. Сетне се насили да спре и да погледне ръцете си. Забърза обратно към Покривалото. Изплакна лицето си. Изплакна ръцете и краката си.

И тогава усети паниката, която се надигаше в нея. И разбра. Тя знаеше колко бързо могат да се строшат нещата. Правеше каквото можеше. Грижеше се за света заради него самия. Надяваше се, че всичко ще бъде наред. Но въпреки това знаеше. Знаеше как всичко може да се срине за миг и тя няма да е в състояние да направи каквото и да било, за да го спре. И да. Знаеше, че не е права. Знаеше, че всичко в нея е накриво. Знаеше, че главата ѝ не е завъртяна както трябва. Знаеше, че не е на правилното си място. Знаеше всичко това.

Вече ѝ беше по-трудно да диша. Сърцето ѝ биеше като чук в гърдите. Светлината беше по-ярка и тя чуваше нещата, които обикновено не можеше да чуе. Пронизителното стържене на света, който не беше на мястото си. Воя на всичко, което беше накриво...

Аури се огледа, обляна в пот от страх и ужас. Беше заплетена и откъсната. Дори тук, на това място. Виждаше следите навсякъде. Покривалото беше крехко като яйчена черупка. Дори това, най-съвършеното място. Леглото ѝ почти не беше нейното легло. Съвършеното ѝ листо беше толкова крехко и беззащитно. Каменната ѝ кутийка беше толкова далеч. Лавандулата ѝ беше съвсем безполезна и толкова избледняла...

Тя сведе очи към треперещите си ръце. Дали не беше пълна с писъци? Отново? Не. Не, не. Не беше тя. Не беше само тя. Беше всичко. Съвсем всичко се разплиташе, изтъняваше и разпадаше. Вече дори не можеше да стои на краката си. Светлината беше нащърбена и стържеше като нож по зъбите ѝ. А под нея дебнеше пустият мрак. Безименната вездесъща пустота дращеше по изронените краища на стените. Дори Фоксен не беше на себе си. Дори камъните бяха странни. И въздухът. Тя се опита да открие името си и видя, че то дори не мъждука. Пустотата вече беше в нея. Всичко беше. Всичко беше всичко. Всичко беше всичко останало. Дори тук, в нейното най-съвършено място. Тя трябваше. О, как трябваше само да...

Но ето го. Тя видя неизменното медно колело, подпряно на стената. Беше твърде преизпълнено с любов. Нищо не можеше да го помръдне от мястото му. Нищо не можеше да го накара да се извърне от себе си. Дори когато целият свят беше палимпсест, то беше съвършен палиндром. Неприкосновено.

Беше чак в другия край на стаята. Толкова далеч, че тя се боеше, че няма да може да го достигне. Не и сега, когато камъните под краката ѝ бяха станали толкова груби. Не и сега, когато беше толкова пуста отвътре. Но когато се раздвижи, тя откри, че съвсем не е толкова трудно. Защото пътят ѝ водеше надолу. Гордото, ярко медно колело беше толкова истинско, че се притискаше с всички сила в тънката износена канава на света и образуваше вдлъбнатина в нея.

И в следващия миг тя вече го докосваше. Лицето му беше толкова гладко и топло. И Аури — обляна в пот, останала без дъх, изпълнена с отчаяние — притисна челото си в неговата хладина. Улови го с двете си ръце. Острите му ръбове в дланите ѝ бяха като докосването на успокояващ нож. Отначало го стисна с всички сили, като корабокрушенец, който се вкопчва в скалите на брега. Но светът около нея продължаваше да бушува. Преобърнат наопаки. Преизпълнен с ронлива бледност и болка. Затова Аури напрегна треперещите си ръце, с които го държеше. И завъртя колелото на тясната полица. Завъртя го срещу въртенето на света. Обратно на всичко.

Колелото се преобърна от единия зъб на следващия. Едва когато го завъртя, Аури осъзна страховитата тежест на медното колело. Беше като фундамент. Беше опорна точка. Беше центърът на оста на света.

Колелото се въртеше, но в действителност само изглеждаше, че се върти. В действителност колелото оставаше на едно място. В действителност целият свят се въртеше около него.

Още един силен напън и мястото, оставено от счупения зъб, вече сочеше право надолу. И когато зъбите на колелото се забиха с всички сили в камъка, Аурри почувства как целият свят се разтърси около нея. Светът изпука. Изщрака. И се намести. На правилното си място. Трепереща, тя се огледа и видя, че всичко е наред. Леглото ѝ беше просто нейното легло. Всичко останало в Покривалото: наред. Нищо не беше нещо друго. Нищо не беше нещо, каквото не бива да бъде.

Тя тежко се отпусна на пода. Изведнъж я изпълни такова сладостно облекчение, че се задави. Разсмя се, хвана колелото и го притисна към гърдите си. Целуна го. Затвори очи и се разрида.

ВСИЧКО СПОРЕД НЕЙНОТО ЖЕЛЕНИЕ

Аури остави Фундамент обратно на тясната му полица и избърса черните си от пепелта сълзи от сладкото му медно лице. Сетне отиде до тенджерката и със задоволство откри, че всичко се е разтопило както трябва. Ухаеше на жега, на огнище, на земя и дъх. Тя се наведе и духна жълтото пламъче, за да го угаси.

А сега при легенчето. Аури изплакна лицето си. Изплакна ръцете и краката си.

Настани се до тенджерката, на топлия каменен под. Беше скоро. Беше близо. Тя се усмихна и дълбоко си пое дъх, като поне през това време почти не се притесняваше колко заплетена е косата ѝ и колко мръсна е станала.

Разбърка течността с тънка пръчка. Пое си дъх, за да се успокои. Взе стъкленницата с вода от пепелта и бавно я наля при останалото. Сместа веднага помътня — бяла, с едва забележим нюанс на розово. Аури се усмихна с най-гордата си усмивка и я разбърка още веднъж, и още веднъж.

Взе кехлибарения малц, жизнен като бодил и нежен като цвят. Наля и него в тенджерката и цялата стая се изпълни с уханието на мускус, мистерии и мечка. Разбърка сместа и във въздуха се разнесе ароматът на селас.

Аури се съсредоточи и разбърка сместа още веднъж. И още веднъж. Остави я да се сгъсти. Спря и сложи настрани тънката пръчка.

Сетне си пое дъх и го изпусна. Отиде да изплакне лицето, ръцете и краката си. Събра нещата си, две по две, и ги върна по местата им. Отнесе стъкленниците, лампите и тиганите обратно в Дървото, Порт и Камбаните.

И когато свърши всичко това, тя взе вече изстиналата медна тенджерка и я занесе в Порт. Наклони я настрани и се пресегна в нея, за да извади гладкия, заоблен свод на светлия, ухаещ сапун.

Използва ръба на купата с гравирани листа, за да нареже сапуна. Наряза го на калъпи — всеки с различна големина и различна

форма. Всеки за себе си и всички според нейното желание. Това ѝ се струваше палаво и завладяващо, но след като сапунът беше за нея, можеше да си позволи подобна мъничка волност.

От време на време си позволяваше такива неща. Това ѝ помагаше да си спомни, че наистина е свободна.

Докато работеше, Аури забеляза, че сапунът не е чисто бял. Беше в най-бледорозово, с цвета на прясна сметана, в която се е отронила една-единствена капка кръв. Аури вдигна един калъп към лицето си — внимателно, толкова внимателно — и го докосна с език.

И се усмихна на съвършенството му. Беше сапун за целуване. Нежен, но твърд. Тайнствен, но сладък. В цял Темерант нямаше нищо друго като него. Нито под земята, нито под небето.

Аури не можеше да чака и миг повече от това. Тя се затича към легенчето си. Изми си лицето, ръцете и краката. И се разсмя. Разсмя се толкова сладко, силно и продължително, че смехът ѝ отекна като камбана, като арфа, като песен.

Тя отиде в Камбаните. Изкъпа се цялата. Среса косата си. Потанцува и се посмя.

Забърза към къщи. В леглото си легна. Остана сама. Усмихна се и заспа.

КРАСИВИЯТ ПЪТ

На шестия ден Аури се събуди, а името ѝ се разтвори като цвят в сърцето ѝ.

Фоксен също го усети и направо избухна в сияние, когато го навлажни. Беше ден за изпълване. Ден за правене.

Тя се разсмя при мисълта за това още преди да стане от леглото. Този ден беше дошъл твърде късно, но тя почти не успяваше да се тревожи за това. Сапунът ѝ беше най-ароматният сапун на света. А и имаше и достойнство в това да правиш нещата, когато решиш.

Но тази мисъл малко я отрезви. Посещението му предстоеше. Скоро той щеше да бъде тук. Утре. А тя все още нямаше нищо достатъчно хубаво, за да го сподели с него. Все още нямаше съвършен подарък, за да му го даде.

Три пъти водеха навън от Покривалото... Но не.

Тя си изми лицето, ръцете и краката. Среса си косата, докато не се превърна в златисто облаче. Пи вода и облече любимата си рокля. Не отдели на всичко това повече време, отколкото е необходимо. Днес щеше да има много работа.

Първо трябваше да разпредели своя нов и съвършен сапун. Беше направила седем калъпа. Единият остана до нейното легенче, на сигурно място в Покривалото. С един се беше измила вчера в Камбаните. Най-големите четири калъпа отнесе в Пекарната, за да се сушат. Най-малкия и най-ароматния скри на дъното на кутията си от кедрово дърво, така че никога повече да не остава без сапун. Това беше урок, който беше научила както трябва. О, да.

Тя спря с ръка в кутията от кедрово дърво. Дали нямаше да му хареса един калъп сапун за целуване? Беше доста чудесен. Той сигурно никога не е виждал такъв сапун...

Но не. Тя се изчерви още преди да стигне до края на тази мисъл. Това щеше да бъде съвсем непристойно. И освен това не беше подходящо за него. Мистериите може би щяха да му подхождат, но в

него имаше твърде много дъб. Както и върба — но определено нямаше нищо общо с цветовете на селас.

Аури затвори сладката си кутия от кедрово дърво, но когато се изправи, усети как стаята проблесна и се завъртя около нея. Тя се олюля, направи две крачки и седна на леглото, за да не падне. Усети как страхът се надигна в нея. Очите ѝ стреснато пробягаха по всичко в стаята. Нима...?

Не. Беше нещо по-просто — коремът ѝ отново беше празен като барабан. Беше забравила да се погрижи за себе си.

Затова, когато главата ѝ спря да се върти, тя се отправи към Дървото. Но ѝ щукна да вземе със себе си и медния назъбен Фундамент. Той беше виждал толкова малко от Онова долу. А колкото и да беше тежък, това беше най-малкото, което можеше да направи за него като отплата за помощта му.

Празните тенджери и тигани бяха почти единствените плодове, които можеше да ѝ предложи Дървото. Но все пак почти. Тя извади калаена тенджерка и я напълни с прясна вода. Запали спиртната лампа с предпоследната си кибритена клечка. Сетне се покатери на плата и се протегна с две ръце, за да стигне буркана си. Сушените грахови зърна се изтърколиха в него и игриво почукаха по стъклото.

Тя свали уплътнената капачка и изсипа граховите зърна в мъничката си ръка, докато не изпълниха шепата ѝ. Ръката ѝ не беше никак голяма. Граховите зърна не бяха никак много, но все пак бяха половината от всички, които имаше. Аури ги изсипа в тенджерката, където цопнаха в топлата вода. Сетне се поколеба, сви рамене и сипа и останалата половина.

Тя остави буркана на плата и се огледа. Трепкащата светлина на спиртната лампа и синьо-зеленото сияние на Фоксен с общи усилия разкриваха колко празни са всички полици. Тя въздъхна и реши да не мисли за това. Днес щеше да има супа. Утре щеше да дойде той. А след това...

Ами, след това щеше да направи каквото може. Няма друг начин. Не бива да искаш неща за себе си. Това те прави малък. Това те прави сигурен в себе си. Това означава, че можеш да преминеш гладко през света, без да обърнеш всяка сергия за ябълки, с която се сблъскаш. И ако си внимателен, ако си какъвто трябва, може и да помогнеш с нещо. Може да поправиш онова, което е пукнато. Може да се погрижиш за

нещата, които намериш оставени накриво. И да вярваш, че на свой ред светът ще се погрижи да ядеш. Това е единственият начин нещата да се правят красиво. Всичко друго е суета и горделивост.

Дали не можеше да му занесе пчелната пита, за да я сподели с него утре? Пчелната пита беше прелестна. А в неговия живот имаше твърде малко сладост. Това беше самата истина.

Тя се замисли за това, докато мехурчетата в къкрещата вода караха нейните грахови зърна да танцуват в тенджерката. Разсеяно погали медното лице на Фундамент и след дълги размишления реши, че да, ако нищо друго не се появи, пчелната пита ще свърши работа.

Тя разбърка супата и Добави сол. Искаше ѝ се маслото да не беше толкова остро. Малко мазнина в супата щеше да бъде истинско удоволствие. Малко мазнина в супата щеше да дойде точно на мястото си.

След прекрасната си супа Аури се отправи обратно към Покривалото. В компанията на Фундамент нямаше как да мине през Подскоците или Почиталото. Затова заобиколи по дългия път, който водеше през Берилното.

Със затоплен корем и гост до себе си, нямаше причина да бърза и крачеше бавно през тунелите от плътно наместени квадратни камъни. Вече беше стигнала почти до Съмненото, а Фундамент ѝ натезжаваше, когато усети леко хрускане под краката си и спря.

Сведе поглед и видя листа, разпръснати по пода. В това нямаше никакъв смисъл. В Берилното не ставаше течение. Тук нямаше вода. Тя се огледа, но не видя нито следа от птичи курешки. Подуши въздуха, но не долови миризмата на мускус или урина.

От друга страна, нямаше и нищо заплашително. Нищо завързано. Нищо накриво или погрешно. Но не беше и съвсем нищо. Беше половината от нещо. Беше мистерия.

Обзета от любопитство, Аури внимателно остави Фундамент на пода и вдигна листото. Изглеждаше ѝ познато. Тя потърси наоколо и откри шепя листа като него, пръснати до една отворена порта. Събра ги в ръката си и едва когато ги видя заедно, разбра какво представляват.

Развълнувана, тя отнесе Фундамент обратно в Покривалото. Преди да го остави, целуна лицето му и го положи удобно на каменната му полица — с отчупеното място надолу, естествено. Сетне се затича към Порт и вдигна в ръце сребърната купа. Притисна хрускащото листо, което беше донесла, към гравираниите листа по ръба на купата. Беше същото.

Тя поклати глава, защото не беше сигурна какво означава това предзнаменование. Но имаше само един начин да разбере. Аури взе сребърната купа и забърза обратно към Берилното, а сетне през портата, до която беше открила разпръснатите листа. Прескочи прекатурен камък. Заобиколи паднала греда.

Не знаеше дали изобщо някога е идвала в тази част на Берилното. Но въпреки това беше съвсем просто да следва пътя си. По пода тук и там като трохи бяха поръсени по едно-две листа.

Най-сетне тя стигна до дъното на тясна шахта, която водеше право нагоре. Древен тунел от едно време? Маршрут за бягство? Кладенец?

Беше тесен и стръмен, но Аури беше мъничка. Дори със сребърната купа в ръце, тя се изкатери догоре пъргаво като катеричка. На върха откри дървен капак, който вече беше отместен донякъде. Тя внимателно го избута настрана и се покатери през отвора, като се озова в някакво подземие.

Помещението беше прашно и изоставено, пълно с полици. В ъглите бяха натрупани бъчви. Полиците бяха претъпкани с вързопи, бурета и щайги. Сред миризмата на прах се прокрадваха миризми на улица, пот и трева. Тя се огледа и видя прозорец високо на стената, а на пода под него — счупени стъкла.

Беше подредено място, ако не се броят листата, донесени от някоя отдавна забравена буря. Имаше чували със зърно и ечемично брашно. Зимни ябълки. Пакети от плътно натъпкани смокини и фурми, увити в насмолена хартия.

Аури обиколи стаята с ръце зад гърба. Стъпваше леко като балерина по барабан. Имаше бъчонки с меласа. Буркани с ягодово сладко. Точно до вратата имаше вързоп от зебло, от който се бяха изтърколили няколко тикви. Тя ги мушна обратно вътре и стегна канапа, с който бяха завързани.

Най-сетне се наведе, за да огледа по-отблизо една от по-долните полици. Върху малка глинена съдинка беше кацнало едно-единствено листо. С внимателни движения тя го вдигна, взе глинената съдинка и сложи сребърната купа на нейното място. Сетне положи листото обратно в купата.

Позволи си последен поглед към стаята, изпълнен с копнеж — нищо повече. Сетне се отправи обратно по пътя, по който беше дошла. Едва когато се озова в познатия мрак на Берилното, си пое дъх с облекчение. Сетне нетърпеливо избърса праха от новото си съкровище. Ако се вярваше на картинката, в глинената съдинка трябваше да има маслини. Изглеждаха прекрасно.

Маслините се озоваха в Дървото. Изглеждаха малко самотни на своята полица. Но да изглеждат самотни, беше много по-добре от нищо, нищо, освен пусто ехо, сол и масло, пълно с острота. Много, много по-добре.

След това провери как стоят нещата в Порт. Леденосинята бутилка не се чувстваше съвсем на мястото си. Беше се свила на най-ниската, най-лявата полица на източната стена. Аури нежно я докосна, като направи всичко по силите си да я успокои. Той обичаше бутилки. Дали тази не е подходящ подарък за него?

Аури я вдигна и я завъртя в ръцете си. Но не. Не и тази бутилка. Беше твърде орисана. Твърде изписана. Носеше името на някой друг.

А може би някоя друга бутилка? Това ѝ се струваше почти точно както трябваше да бъде. Не съвсем, но почти.

Тя се замисли за тоалетната масичка в Тръмното. Вчера ѝ се беше сторила подредена и правилна. Но тогава самата тя беше разнищена. Съвсем не беше в най-добрата си форма. Може би там имаше някоя подходяща бутилка, скрита сред останалите. Нещо неправилно или изгубено, нещо не на място.

Ако не друго, поне можеше да започне оттам. Затова Аури вдигна на ръце топлатата, сладка тежест на Фундамент. И тъй като той все още не ги беше виждал, тя заобиколи по малко по-дългия път през Ван, Форт и Лусиент, преди да продължи надолу към Колата.

Спря за почивка в Анулет — новия и съвършен салон, който си имаше. Фундамент се настани като крал на стола с кадифена

тапицерия, а Аури се отпусна на стария диван, за да остави ръцете си да починат от сладката болка на тежестта му.

Но имаше твърде много работа, за да си позволи да почива дълго. Затова тя отново вдигна тежкото колело на ръце и бавно се заизкачва по безименното стълбище, като не бързаше, така че Фундамент да може да се възхити на необичайната и лукава потайност на това място. А тъй като и двамата бяха добре възпитани, дори не погледнаха срамежливата врата на площадката.

Оттам влязоха в Тръмното. Когато се покатери през стената, Аури видя, че стаята е точно такава, каквато си я спомня. Не беше съвършено правилна като Анулет. Но нямаше и нищо очебийно накриво. Нищо изместено, изгубено или крещящо неправилно. Сега, когато тоалетната масичка беше намерила мястото си, Тръмното изглеждаше готово да се отпусне в дълъг, топъл зимен сън.

И все пак беше дошла чак дотук. Така че тя отвори гардероба и надникна вътре. Пипна нощното гърне. Погледна и в килера, като възпитано кимна за поздрав на метлата и кофата в него.

След това огледа тоалетната масичка. Там имаше няколко чудесни бутилки. Особено една от тях привлече погледа ѝ. Беше малка и светла. Искряща като опал. Съвършена с находчивата си запушалка. Нямаше нужда да я отваря, за да разбере, че вътре има благоуханен дъх. Беше скъпоценно нещо.

Тя вдигна Фундамент по-високо и се опита да погледне през кръглия отвор в самия център на неговата съвършена централност. Надяваше се така да зърне нещо, което е пропуснала досега. Нещо разхлабено или разнищено. Някаква нишка, която да може да дръпне, така че да освободи нещо друго. Но не. Независимо дали гледаше направо или накриво, тоалетната масичка беше подредена точно така, както трябва.

Една бутилка, искряща от тайния дъх в нея, щеше да бъде кралски подарък. Но не. Да я вземе, щеше да бъде също толкова глупаво и грубо, колкото да изтръгне зъб, за да го превърне в мънисто и да го провеси на връв.

Аури въздъхна и си тръгна. Излезе през стената и се отправи надолу по безименните стъпала. Може би трябваше да потърси в Лин, където беше пълно с тръби и сиг...

И тогава. Докато слизаше надолу, под крака ѝ се обърна един коварен камък. Докато размишляваше надолу по безименните стъпала от Тръмното, едно каменно стъпало се размърда и се преобърна. И я запрати право надолу.

Аури извика и от стъписването Фундамент изскочи от ръцете ѝ. Извъртя се, измъкна се и излетя от златния облак на косата ѝ. Колкото и да беше тежък, сякаш се рееше във въздуха, вместо да пада. Той се завъртя, преобърна се и удари седмото стъпало толкова силно, че пропука камъка и отскочи обратно във въздуха, а сетне отново се завъртя, падна право на медното си лице и се пръсна на парчета върху площадката.

Звукът, който произведе, беше като звън на счупена камбана. Като стон на умираща арфа. Когато се удари в камъка, се разлетяха проблясващи парчета.

Аури някак си успя да стъпи на крака. Не падна, но как само се вледени сърцето в гърдите ѝ! Тя тежко се отпусна на стъпалата. Беше твърде зашеметена, за да продължи. Сърцето ѝ беше студено и бяло като креда.

Все още го усещаше в ръцете си. Виждаше острите му ръбове, отпечатани като целувка по кожата ѝ. Тя се изправи и сковано пое надолу по стъпалата. Пристъпваше замаяно и колебливо, а нови и нови неразумни стъпала се опитваха да я спънат отново — като изкуфял старец, който непрекъснато разказва една и съща история и тя изобщо не е смешна.

Тя знаеше. Трябваше да се движи по-внимателно в света. Знаеше как стоят нещата. Знаеше, че ако не стъпваш леко като птичка, целият свят ще се разпадне и ще те смаже. Като къщичка от карти. Като бутилка, паднала на камъните. Като китка, здраво притисната под нечия ръка с горещия дъх на нужда и вино...

Настръхнала и скована, Аури застана на най-долното стъпало. Беше свела очи, а слънчевата ѝ коса се спускаше около тялото ѝ. Това беше най-голямата злина, която можеше да стори. Дори не можеше да се насили да вдигне очи от мъничките си крака, потънали в прах.

Но нямаше какво друго да направи. Тя вдигна поглед и предпазливо надникна. Сетне надникна по-смело. И накрая видя парчетата и сърцето ѝ подскочи в гърдите. Не. Той не се беше строшил. А разбил. Той се беше разбил.

На лицето ѝ бавно се появи усмивка. Толкова широка, все едно беше изяла луната. О, да. Фундамент се беше разбил, но това не беше неправилно. Разбиват се вълните. Разбиват се черупките. Разбиват се оковите. Как иначе някой толкова сигурен в себе си да пусне на свобода свършените си отговори? Някои неща трябва да се разбият, за да се разберат.

Фундамент лежеше разбит на три проблясващи парчета. Три нацърбени парчета с по три зъба всяко. Вече не беше ос, забита дълбоко в сърцето на нещата. Беше се превърнал в три по три неща.

Усмивката ѝ стана още по-широка, макар че това не изглеждаше възможно. О. О. О. О, разбира се. Не ѝ трябваше нещо. Нищо чудно, че не го беше намерила досега. Нищо чудно, че всичко беше тръгнало накриво. Трябваша ѝ три неща. Той щеше да ѝ донесе три неща и също толкова трябваше да му занесе тя. Нейният дар за него щеше да включва три свършени неща, всяко по три.

Аури смръщи чело и се обърна, за да погледне нагоре по стълбището. Зъбното колело се беше ударило в седмото стъпало. Фундамент го беше строшил съвсем очебийно. Значи не бяха седем. Ето още нещо, което беше объркала. Той нямаше да дойде на седмия ден. Щеше да дойде днес.

В някой друг момент това откритие може би щеше да я изкара от релси. Щеше да я накара да се изпоти и да се оплете безнадеждно. Но не и днес. Не и когато истината беше толкова сладостна и ясна пред очите ѝ. Не и когато всичко изведнъж беше станало толкова очевидно. Нямаше нищо по-лесно от това да намери три неща, когато вече знаеше истината.

Аури беше толкова зашеметена от откритието, че ѝ трябваша няколко минути да осъзнае къде е застанала. Или по-скоро да осъзнае, че стъпалата най-сетне знаят къде са застанали. И какво представляват. И къде им е мястото. И това място си имаше име. Казваше се Деветум.

СКРИТАТА СЪРЦЕВИНА НА СЪЩЕСТВУВАНЕТО

Аури събра трите по три и се отправи обратно към Покривалото. Вече ѝ се струваха много по-леки, но това не беше изненадващо. Все пак бяха пуснали тайните си на свобода, а Аури много добре знаеше колко тежки могат да бъдат несподелените тайни.

Когато се върна в Покривалото, тя внимателно подреди трите. Но още преди да ги сложи както трябва до стената, тя вече виждаше първия си подарък за него. Нямаше как да го види по-ясно. Нищо чудно, че тук имаше толкова много празно място. Нищо чудно, че никога не беше използвала втората полица до стената.

Зъбите бяха великолепни. Толкова истински. Блестяха като сбъднати желаниа от вълшебна приказка.

След като видя как трябва да стоят нещата, Аури занесе първото блестящо три обратно в Тръмното. Мина през Колата с голите мъже и съвършения Анулет, а сетне през Деветум, който нехаеше за чисто новото си име.

Широко усмихната, тя занесе блестящото медно три направо при чекмеджето на гардероба и най-старателно го прибра вътре. Събра се без никакво усилие. Мястото му беше там, като на любовник в леглото или на ключ в ключалката. Тя протегна и двете си ръце и усети хладната бяла гладкост на чаршафа с върховете на пръстите си. Извади го и го притисна към устните си.

Вече беше свободен да си тръгне. Останала без дъх от вълнение, тя се втурна обратно към Покривалото, притиснала чаршафа към гърдите си.

Второто три отнесе направо в Токс. И за един миг, през който не смееше да диша, Аури остави Онова долу зад себе си. През счупената стена, по тайното стълбище и през подземиято, право в склада на най-добрата странноприемница, която ѝ беше известна. Там остави второто три и отнесе дебел пухен дюшек, натъпкан с белота и невинност. Беше гладък и мек, изпълнен с нежен шепот и спомен за изминати пътища.

Дори с тежестта му в ръцете си тя тичаше по тунелите леко като струйка дим.

Когато се върна в Покривалото, внимателно разстла дюшека до стената срещу леглото си. Достатъчно близо, така че шепотът да стига, ако той има нужда от нея. Достатъчно близо, така че да може да ѝ попее през нощта, ако поиска.

Тя се изчерви малко, докато си мислеше за това, сетне извади съвършения чаршаф с цвят на слонова кост и го разстла върху леглото му. Приглади го нежно, с две ръце. Допирът до него беше прекрасен като целувка по кожата ѝ.

Широко усмихната, Аури отиде до Порт и донесе одеялото. Нищо чудно, че я беше оставило. То беше разбрало истината много по-рано от нея. Просто вече не беше нейно. Тя разстла неговото одеяло на леглото му и забеляза, че вече не го е страх да допира пода. Аури отстъпи крачка назад и го погледна — тъй меко и сладостно, сигурно и хубаво.

От Порт му донесе хубавата чаша за чай. Донесе и книгата с кожена подвързия — неразрязана, непрочетена и съвсем непозната. Донесе и мъничката каменна фигурка. Подреди и трите неща на полицата до леглото му, така че да си има и нещо хубаво, което да си е само негово.

И просто ей така вече имаше подарък за него: сигурно място, където да се настани.

Но колкото и да ѝ се искаше да спре, за да се порадва на постижението си, трябваше да продължава нататък. Защото правилото днес беше всичко да се прави по три. Така че ѝ трябваха още два подаръка.

Аури се върна до Порт и огледа полиците с набитото си око. И тъй като беше ден за правене, а светът беше на нейна страна, тя се замисли от какво ще има нужда той.

Това беше друг начин на мислене. И макар че не искаше нищо за себе си, тя знаеше, че този начин на мислене е опасен.

Тя хвърли един поглед на самодивата бутилка, която я изкушаваше, но знаеше, че не е подходяща за него. Не съвсем. Беше подарък за неочаквано посещение. Пчелната пита... почти. Тя

протегна ръка и докосна с два пръста буркана с дафинови плодове. Вдигна го и го задържа срещу светлината. Нямахте съмнение, че донякъде му липсват дафинови плодове.

В този момент всичко щракна на мястото си. Разбира се. Тя се усмихна леко. Имаше ли нещо по-подходящо, което да държи гнева надалеч? Освен това беше и третата част от нещо, което вече беше започнала. Свещ. Свещта щеше да бъде идеален подарък за него.

Аури изведнъж спря, като продължаваше да държи буркана в ръката си. Затаи дъх и се замисли за безмилостната истина на времето. Свещта означаваше разтапяне. И смесване. Но най-вече означаваше калъп. Тя почувства как цялото ѝ лице се намръщи, когато си представи лампа с фитил в ръцете му. Не, той не беше такъв. Не му подхождаше да капе и да разлива.

Не. Трябваше ѝ калъп. Нямахте друг начин да направи свещ, която да е достатъчно добра за него.

А това означаваше да отиде в Предела.

Аури почти не се поколеба. Ако беше за нея самата, нямаше да се осмели, но сега нещата просто стояха така. Нима той не го заслужава? Нима не заслужава прекрасен и кралски подарък след всичко, което е направил за нея?

Разбира се, че го заслужава. Затова Аури се отправи към Покривалото. Затова Аури отвори широко обкованата с желязо врата. Затова Аури влезе в Предела.

Беше чисто и тихо място.

Имаше работна маса. Масата беше тъмна, гладка и твърда като камък. По ръба на масата имаше поставки за инструменти. Менгеме. Метални пръстени за поставяне на стъклени съдове. Горелка. Имаше кранове и тръби, подредени според вида: от стомана, мед и желязо.

Имаше и полици, подредени на една стена. Те бяха претъпкани с огромно разнообразие от занаятчийски инструменти. Киселини и реактиви в стъкленици със запушалки. Селфон в каменно гърне. Редици от прахове, соли и различни видове пръст и билки. Масла и мехлеми. Четиринадесет вида води. Двумимон. Камфор. Всичко беше съвършено. Всичко беше истинско. Всичко беше събрано, извлечено и съхранено по най-правилния начин.

Имаше и инструменти. Аламбици и реторти. Великолепна, широка горелка. Намотки от медни тръби. Котли, щипци и ванички за изваряване. Имаше сита, филтри и ножове с медни остриета. Имаше фино ренде и блестящо чиста преса.

А имаше и полици от камък. Полици, с които трябваше да се внимава. Там дебнеха бутилки зад дебело, дебело стъкло. Те не бяха подредени като бутилките на другите полици. Нямаха етикети. Бяха събрани от къде ли не. В една от тях имаше писъци. В друга имаше гняв. На полиците от камък имаше много бутилки и тези двете далеч не бяха най-страшните сред тях.

Аури остави буркана с дафинови плодове на работната маса. Беше мъничка. Мъничка като просяче. Повечето неща не бяха направени за нея. Повечето маси бяха твърде високи. Но тази не беше.

Едно време тази стая беше нейна. Но не. Тази стая беше на някой друг. Но вече не. Вече не беше нейна. Вече не беше на никого. Беше празно пространство от нищо, което не можеше да принадлежи. Саята не беше за нея.

Аури отвори едно от чекмеджетата на работната маса и извади от него меден калъп със заоблени ъгли. От онези, които щяха да подхождат на свещ.

После строго огледа дафиновите плодове. Бяха точно толкова изпълнени с почитание, колкото можеше да се очаква, но в тях имаше и горделивост. И намек за ледения дъх на северния вятър. Това трябваше да бъде пипнато. И... да. През тях преминаваше и червената нишка на гнева. Аури въздъхна. Това съвсем не беше добре.

Тя присви очи срещу тях и пресметна числата наум. Погледна първо към калъпа, а сетне към буркана с дафиновите плодове и видя как съвсем няма да стигнат. Не и за цяла свещ. Не и за хубава свещ. Не и като за него.

Аури излезе и се върна с пчелната пита. Движенията ѝ бяха методични, когато я сложи в пресата и се зае да върти ръчката, докато медът не се изля в чистата, чиста стъкленница отдолу. Беше работа за половин минута.

Тя остави питата да се изцежда, запали близката горелка и завъртя поставката така, че да държи едно котле на нужната височина. Сетне отвори пресата, извади сплесканата пчелна пита и я сгъна на четири, преди да я сложи в котлето. Не беше много — може би колкото

за двете ѝ шепи. Но след като разтопи и дафиновите плодове, щеше да се получи достатъчно, за да запълни калъпа.

Тя погледна внимателно разтопения пчелен восък и кимна. Беше сънлив. Беше изпълнен с есенна сладост, усърдие и полагаема отплата. Звънчетата също бяха добре дошли. Във восъка нямаше нищо, което да не иска за него.

Медът и дафиновите плодове щяха да бъдат достатъчни, ако правеше свещ за обикновен поет. Но той не беше просто поет. Трябваше ѝ нещо повече.

Една щипка камфор щеше да бъде съвършената добавка. Само една щипка, една искра, намек за нещо избухливо. Но тя нямаше камфор и нямаше смисъл да си мечтае за него. Вместо него донесе от Порт малко съвършен катран. За свързване и за подкрепа на сърцето му в предстоящата зима.

Тя разбърка пчелния восък с тънка стъклена пръчица. Усмихна се. Беше безценно да работи с подходящите инструменти. Какъв лукс само. Докато чакаше смолата да се разтвори, Аури си подсвиркваше, разбъркваше и се усмихваше. Това щеше да бъде нейната тайна. Нейното подсвиркване също щеше да влезе в свещта.

Сетне тя пристъпи в Покривалото и погледна съвършената си лавандула в буркана от сиво стъкло. Извади един стрък от нея. Сетне два. Ала след това усети парещия срам, който се надигна в гърдите ѝ. Не беше време за скъперничество. Той никога не скъпеше помощта си. Нима не заслужава сладки сънища?

Аури стисна зъби и измъкна цялата половина от лавандулата от буркана. Колко алчна беше понякога само.

Обратно в Предела. Изсипа дафиновите плодове в мелничката. Докато си поеме дъх три пъти, вече бяха смлени на фина каша. Тя спря и се загледа в смлените плодове.

Знаеше какво се прави с дафиновите, плодове. Знаеше търпеливия начин. Трябваше да ги смели и да ги свари. Трябваше да отцеди утайката. Трябваше да ги свари отново и да ги остави да се пречистят и охладят, за да отдели смолата. Дори с подходящите инструменти това щеше да ѝ отнеме няколко часа работа. Няколко дълги часа.

Но той щеше да дойде скоро. Тя вече го знаеше. Вече знаеше, че няма време за това.

А и дори да имаше цял ден. В смолата се криеха сили, които не бяха подходящи за него. Той беше преизпълнен с гняв и отчаяние. А колкото до гордостта... е, той със сигурност разполагаше с предостатъчно количество от нея.

Имаше си начини тези неща да се извлекат. И тя ги знаеше всичките. Познаваше всички кръговрати на калцификацията. Умееше да сублимира и извлича. Беше в състояние да изолира неизключваща сила не по-зле от всеки друг, захванал се с този занаят.

Но сега не беше време да моли луната за услуги. Не и сега. Не биваше да прибързва, но не можеше и да отлага. Някои неща просто бяха твърде важни.

Беше точно както казваше Мандраг: девет десети от алхимията е химия. А девет десети от химията е чакане.

А останалата част? Тази тънка десетина от десетте? Сърцевината на алхимията беше нещо, което Аури беше опознала отдавна. Беше го изучавала още преди да осъзнае истинската форма на света. Още преди да научи тайната на това как да остане малка.

О, да. Тя беше изучила своя занаят. Познаваше тайните му пътища и мистерии. Знаеше всички фини и сладостни увещания, които я правеха умела в занаята. Имаше толкова много различни начини. Някои хора предписваха и описваха. Имаше символи. Знаци. Свързване и обвързване. Формули. Машинациите на математиката...

Но тя вече знаеше много повече от това. Толкова много от онова, което преди беше смятала за истина, беше просто фокус. Хитроумни думи за описване на света, нищо повече. Бяха думи за пазарлъци. За молба. Вик за помощ. Плач от отчаяние.

Но под тях, дълбоко в скритата сърцевина на съществуването, имаше нещо друго. Мандраг никога не й беше казал за него. Според Аури той просто не го знаеше. Тя беше открила тази тайна сама.

Знаеше каква е истинската форма на света. Всичко друго бяха сенки и гръм на далечни барабани.

Аури кимна на себе си. Мъничкото й лице беше сериозно. Тя изсипа фино смлените плодове в сито и го постави върху буркан за събиране.

Затвори очи. Изпъна рамене. Пое си дъх бавно и равномерно.

Във въздуха имаше напрежение. Тежест. Очакване. Нямаше полъх на вятър. Тя остана безмълвна. Светът се изпъна докрай.

Аури си пое дъх и отвори очи.

Беше мъничка като просяче. Мъничките ѝ крака бяха боси на камъните.

Тя се изправи и сред кръглия облак на златистата си коса се усмихна и стовари цялото си желание върху света.

И всичко се разтърси. И всичко се вслуша в нейната воля. И всичко се втурна да я изпълни.

Не мина много време, преди Аури да се върне в Покривалото с червеникавокафява свещ, отлята с лавандула. Ухаеше на дафинов лист и пчели. Беше свършена.

Аури изми лицето си. Изми ръцете и краката си.

Скоро. Тя знаеше. Той щеше да я посети скоро. Искрящ и сладък, тъжен и строшен. Точно като нея самата. Щеше да дойде и като истински джентълмен щеше да донесе три неща за нея.

Аури се усмихна и затанцува. Тя също щеше да има три неща за него.

Първо — находчивата му свещ, сякаш дело на самия Таборлин. Преизпълнена с топлина, поезия и сладостни сънища.

Второ — място като за него. Полица, на която да остави сърцето си. Легло, в което да заспи. Там нищо нямаше да може да го достигне, за да го нарани.

А третото? Е... Тя наведе глава и усети как страните ѝ бавно се обагрят...

За да отложи момента, протегна ръка към малкия войник от камък, който стоеше на полицата до леглото му. Странно как досега не беше забелязвала шарките на щита му. Бяха съвсем избледнели. Но да. На щита му се виждаше кула, обгърната в пламъци. Това не беше просто войник, а малък каменен Амир.

Аури го погледна още по-отблизо и видя бледите ивички на ръцете му. Не знаеше как ги е пропуснала преди. Беше мъничък Сирида. Разбира се. Разбира се, че беше такъв. Иначе нямаше да бъде подходящ подарък за него. Тя целуна мъничката фигурка и я върна обратно на полицата.

И все пак имаше и трето. Този път Аури не се изчерви. Тя се усмихна. Изми си лицето, ръцете и краката. Сетне бързо изтича в Порт

и отвори самодивата бутилка. С два пръста измъкна от нея едно-единствено зрънце. Мъничкото плодче беше ярко като кръв дори в зелената светлинка на Фоксен.

Аури се завтече към Ван и надникна в огледалото. Облиза устни и притисна плодчето в тях няколко пъти от ляво надясно. Сетне го разтърка напред-назад по устните си.

Тя огледа отражението си. Не изглеждаше по-различно отпреди. Устните ѝ бяха бледорозови. Тя се усмихна.

Върна се в Покривалото. Изми си лицето, ръцете и краката.

В нея блъбукаше вълнение, когато погледна леглото му. Одејалото му. Полицата му с мъничкия Амир, който го очакваше, за да го пази.

Беше свършено. Беше правилно. Беше начало. Някой ден той щеше да има нужда от място и то вече го чакаше тук. Някой ден той щеше да дойде и тя щеше да се погрижи за него. Някой ден той щеше да бъде празен и крехък като яйчена черупка в тъмното.

И тогава... Аури се усмихна. Нямаше да го направи за себе си. Не. Никога нямаше да направи нещо само за себе си. Трябваше да остане малка и скрита, по-далеч от света.

Но за него беше съвсем друго нещо. За него щеше да пусне на свобода цялото си желание. Щеше да повика на помощ цялата си сръчност и умение. И щеше да му даде име.

Аури се завъртя три пъти. Подуши въздуха. И се усмихна. Около нея всичко беше точно както трябва. Тя знаеше точно къде се намира. Беше точно там, където трябваше да бъде.

КОДА

Дълбоко в недрата на Онова долу, стъпила на топлите камъни,
Аури чу далечна, сладостна музика.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Нека ви разкажа историята на една история. Просто защото това ми е работата.

В един януарски ден през 2013 г. седях в бар в Сан Франциско в компанията на Вай Харт: матемузикант, майсторка на видеоклиповете и като цяло много приятна личност. Без да се познаваме лично, и двамата бяхме следили работата на другия с интерес и едва наскоро се бяхме запознали покрай общ приятел.

Това беше и първата ни среща. Аз тъкмо бях нахвърлял основите на историята, която държите в ръцете си, а Вай се беше съгласила да я прочете и после да ми каже какво мисли за нея.

В продължение на няколко часа обсъждахме не само моята история, но и многобройни други теми, точно както подобава на интересен разговор.

Бележките ѝ бяха много ценни за мен. Не просто интелигентни, а стряскащо проникновени. Когато ѝ казах това, тя се усмихна и ми разказа как самата тя се занимава предимно с писане. Оказа се, че основната част от създаването на нейните клипове е именно написването на подробен сценарий, едва след което тя заснема самия видеоматериал.

Посочи ми някои части от моята история, които според нея трябваше да бъдат доразвити или преправени, както и някои смислови несъответствия. Наблегна на онези моменти, които ѝ бяха харесали най-много, и ми сподели цялостното си усещане за моята история.

Редно е да споделя, че по това време вече бях леко подпийнал. Това не ми се случва никак често. Понеже все пак се бяхме срещнали в бар, бях решил от учтивост да си взема едно питие. После Вай си поръча още едно и аз прецених, че няма да е възпитано, ако не ѝ правя компания. После изпих още едно, понеже това беше първата ни среща и аз леко се притеснявах. После изпих още едно, понеже малко се притеснявах какво ли ще си помисли за моята история.

Ако трябва да бъда честен, притеснението ми за историята далеч не беше малко. Дълбоко в себе си бях напълно убеден, че новоизлюпената ми история не става за нищо. Беше един пълен и абсолютен провал.

Тази история нарушава всички правила за разказване на истории — обясних ѝ аз. — В историята трябва да има диалог, действие, конфликт. В историята не може да има само един герой. Написал съм литературен етюд от тридесет хиляди думи!

Вай каза, че историята ѝ е харесала.

— Е, да — казах аз. — И на мен ми хареса. Но това няма никакво значение. Защото хората имат определени очаквания по отношение на историите.

Ако пипаш внимателно — продължих да обяснявам аз, — може и да изпуснеш няколко стъпки, но няма как да ги прескочиш всичките. Най-вълнуващото в моята история е това как някой прави сапун. Осем страници описвам как някой прави сапун. Осем страници — от общо шестдесет — за това как някой прави сапун. Това си е чиста лудост.

Както вече споменах, доста се бях притеснил. И може би бях повече от леко подпийнал. И за пръв път споделях с някого какво точно ме е притеснявало толкова дълго време.

— Хората ще побеснеят, щом я прочетат — обобщих аз.

Вай ме погледна и съвсем сериозно каза:

— Почувствах по-силна емоционална връзка с неодушевените предмети в твоята история, отколкото обикновено изпитвам към напълно развити герои от други книги. Историята ти е чудесна.

Аз обаче нямаше да ѝ се дам. Поклатих глава, без дори да я поглеждам.

— Читателите имат определени очаквания. Хората ще я прочетат и ще останат разочаровани. Това просто не може да се нарече история.

И тогава Вай ми каза нещо, което никога няма да забравя.

— Майната им на тези хора — каза тя. — Има предостатъчно истории, предназначени за тях. Ами хората като мен? Кой ще напише история, предназначена за мен?

Тя беше развълнувана и искрена, а в гласа ѝ се долавяше и нотка ярост. Може и да е ударила с ръка по масата. Поне аз си я представям как удря с ръка по масата. Да кажем, че точно така е станало.

Остави обикновените истории за тези хора — каза Вай. — Това не е тяхната история. Това е моята история. Това е история за хората като мен.

Това беше едно от най-милите неща, които някой ми е казвал.

Нямах намерение да напиша точно тази история. По-точно казано, нямах намерение историята за Аури да се развие по този начин.

Започнах да я пиша някъде по средата на 2012 г. Трябваше да участвам с нея в антологията „Разбойници“, съставена от Джордж Мартин и Гарднър Дозоа. Като цяло ми трябваше бандитски разказ и прецених, че Аури би била интересно и необичайно допълнение към разбойниците, които несъмнено щяха да вземат участие в тази книга.

Историята обаче далеч не се разви според очакванията ми. Беше доста по-особена от обикновен бандитски разказ, а самата Аури беше забулена в много повече мистерии, отколкото можех да предположа.

Когато историята удари 14 000 думи, аз я оставих настрана. Беше твърде дълга. И твърде странна. А и по това време вече беше ясно, че няма да е подходяща за антологията. Аури не беше никаква обикновена разбойница. Освен това в самата история се разказваше за нещо съвсем друго.

Въпреки че отдавна бях изпуснал крайния срок, Мартин и Гарднър проявиха разбиране и ми дадоха още малко време. Тогава написах историята „Дървото на мълнията“, в която се разказва за Баст. Тя беше много по-подходяща за целите на сборника.

Но историята за Аури не ми излизаше от главата и в един момент осъзнах, че просто трябваше да я довърша. Освен това преди доста време бях обещал новела на Бил Шафър от „Събтърейниън Прес“. Той вече беше издал двете ми илюстрирани книжки: „Приключенията на принцесата и мистър Уифъл“ и нейното продължение „Мистър Уифъл и нещото под леглото“. Именно затова знаех, че няма да се изплаши от леко странна история.

Затова продължих да пиша, а историята ставаше все по-дълга и все по-странна. Вече си давах сметка, че няма да бъде класическа история. Тя изобщо не се съобразяваше с правилата за разказване на истории. От гледна точка на традиционните правила беше чиста проба несвързана бъркотия.

Но и точно това ми харесваше в нея. Беше странна и разхвърляна, заплетена, лишена от толкова важни части. И въпреки това ми харесваше. Харесваше ми да научавам толкова много нови неща за Аури и за Онова долу и в същото време ми харесваше сладкият вкус, който оставяше след себе си.

Без да се противя, позволих на историята да поеме в посоката, която сама си беше избрала. Не добавих насила никакви рамки или насоки, каквито се предполага, че трябва да присъстват. Реших да ѝ позволя да бъде себе си. Поне засега. Поне докато стигна до края. Допусках, че тогава ще ми се наложи да размахам редакторския сатър и да я окастрия жестоко, за да я превърна в нещо по-нормално. Просто не исках да го правя сега.

Защото това не ми се случваше за пръв път. „Името на вятъра“ пренебрегва много от правилата за разказване на истории. Още в пролога може да си извадите куп бележки за това какво не бива да прави писателят. И въпреки това историята се получи добре. Понякога историите се получават добре точно защото са различни. Може би и тази беше такава...

Но после стигнах до дългата осем страници сцена, в която Аури прави сапун, и разбрах, че случаят не е такъв. Пишех история за тавана. Това е един вид история, която захвърляш на тавана в момента, в който я напишеш, и никога повече не се сецаш за нея. Това не е история, която можеш да предложиш на издателя си. Не е история, каквато хората ще искат да прочетат. Това е една от онези истории, за които се сецаш чак на смъртния си одър, когато молиш някой приятел да изгори всичките ти непубликувани ръкописи. Непосредствено след като изтрие историята на посещенията ти в интернет, разбира се.

Знаех, че Бил от „Съб Прес“ си пада по необичайните проекти, но това? Не. Не, това беше история, която просто трябваше да напиша, за да ми се махне от главата. Трябваше да я напиша, за да науча нещо повече за Аури и за нейния свят. (Който всъщност се казва Темерант, нали видяхте?)

По-просто казано, тази история беше предназначена за мен. Не беше предназначена за други хора. Има и такива случаи.

Но въпреки това ми харесваше. Беше странна и сладка. Най-сетне бях разбрал коя точно е Аури. Привързах се към нея. А и научих

много за това как се пише в трето лице, така че и самото писане не беше пълна загуба на време.

Щом приключих с писането, я изпратих на агента си Мат, защото така се предполага да правят писателите. Казах му, че мисля да я предложа на Бил и че също така не очаквам той да прояви интерес към нея, защото от гледна точка на разказването на истории е просто катастрофална.

Но Мат я прочете и я хареса.

Обади ми се по телефона и ми каза, че ще я изпрати на Бетси, редакторката ми в издателството.

— Няма да ѝ хареса — казах аз. — Историята е пълна бъркотия. Сякаш я е писал някой откачен.

Мат ми напомни, че съгласно договора ми Бетси е тази, която има право първа да прецени дали иска да публикува някоя от творбите ми.

— Освен това — добави той — така е най-възпитано. Тя е основният ти издател.

Аз вдигнах рамене и се съгласих. Беше ми малко неудобно, че Бетси ще я прочете.

Но после Бетси се обади по телефона и каза, че ѝ е харесала. Каза, че много ѝ е харесала. Каза, че иска да я публикува.

И тогава аз започнах да се потя.

Бяха изминали доста месеци от срещата ми с Вай Харт, през които бях преработил историята близо осемдесет пъти. (В моя случай това не е необичайно. Даже е сравнително малко.)

През това време я бях изпратил на почти четиридесет читатели, които ми пратиha коментари по нея, за да ми помогнат да се справя с безкрайните си маниакални колебания. Голяма част от тях по един или друг начин ми казаха едно и също: „Не знам какво ще си помислят другите хора. Сигурно няма да им хареса. Но на мен много ми допадна“.

Изумително е колко много души казаха едно и също нещо. По дяволите, току-що си дадох сметка, че самият аз казах нещо подобно само преди няколко страници.

Истината е, че Аури не ми е безразлична. Пазя специално място в сърцето си за това странно, сладко, съсипано момиче. Любовта, която изпитвам към нея, далеч не е малка.

Мисля, че я обичам заради малките странни, сбъркани черти на характера, които и двамата имаме. И двамата сме наясно с тяхното съществуване. Аури знае, че не всичко в нея е истински правилно, и това я кара да се чувства много самотна.

Това чувство ми е познато.

Но тази прилика не е случайна. Все пак аз съм авторът. От мен се очаква да знам как се чувстват героите ми. Едва когато започнах да събирам мнения за историята, осъзнах колко много хора се чувстват по този начин. Един след друг хората ми споделяха, че искрено съчувстват на Аури. Че много добре я разбират.

Това беше напълно неочаквано за мен. И вече не мога да спра да мисля за всички тези хора, които се чувстват сбъркани и сами, а в същото време са заобиколени от други хора, които се чувстват по абсолютно същия начин.

И така. Ако сте прочели книгата и не ви е харесала — съжалявам. Вината е изцяло моя. Историята е странна. Може и да ви хареса повече, ако я прочетете още веднъж. (С повечето ми истории се случва точно така.) Но може и пак да не ви хареса.

Ако историята ви се е сторила смущаваща, отблъскваща или объркваща, тогава моля ви да приемете моите извинения. Всъщност тази история просто не е била предназначена за вас. Добрата новина е, че има много истории, които са точно за вас. Истории, които ще ви допаднат много повече.

Тази история е за всички леко сбъркани хора по света.

Аз съм един от вас. Не сте сами. Обичам ви всичките.

Пат Ротфус юни 2014

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.